

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 420

De Levensmiddelen-Vervalscher.

25

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE LEVENSMIDDELEN-VERVALSCHER.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Een mooi aanbod.

De heer Nepomuk Fiddle zat in zijn particulier kantoor in zijn huis aan de Newark-Street, en luierde.

Dit behoorde geenszins tot de gewoonten van den heer Fiddle, want zelfs zijn vijanden — en hij had er vele — moesten erkennen, dat hij een harde werker was.

Zooals de heer Nepomuk Fiddle daar zat, achterover geleund in zijn gemakkelijken schrijfstoel, met de handen over den buik gevouwen, een glimlach op het bleeke, pafferige gelaat, zou men hem voor een eerwaardig rentenier kunnen houden, die niets anders te doen had, dan op geregelde tijden zijn coupons te knippen en te verzilveren.

De kleine lichtgrijze oogen waren half dichtgeknepen, en zoo had de beschouwer slechts ten halve kunnen waarnemen, dat er een sluwe, soms zelfs boosaardige uitdrukking in lag.

Tusschen de lippen van Nepomuk Fiddle was een geweldig groote sigaar geklemd, en telkens als hij er deze met een trage beweging uitnam, kon men zien, dat hij groote, zeer slecht onderhouden gele tanden had, die hem ook al niet mooier maakten.

Raffles 420.

Zijn ooren waren zeldzaam groot, en stonden ver van zijn hoofd.

In vroeger tijden moest het hoofdhaar van den man rosblond zijn geweest, te oordeelen naar het kleine randje, dat er nog van over was, terwijl het overige van zijn schedel volkomen kaal was, en glansde, alsof het met speekzwaard was ingewreven.

Nepomuk Fiddle was voor het overige goed gekleed — hij scheen veel zorg aan zijn toilet te besteden.

Hij droeg een grijs colbert met groote ruiten, een zijden das, een liggenden boord, welk kleedingstuk volstrekt noodzakelijk was, omdat hij wegens zijn korten nek in een staanden boord zeker gestikt zou zijn, en op zijn neus hield zich, niet zonder moeite, een gouden lorgnet in evenwicht.

De heer Fiddle kon zoo ongeveer een half uur hebben doorgebracht met overpeinzingen, die blijkbaar van zeer aangename aard waren, toen er even op de deur van het kantoor werd geklopt, en er een haveloos, armelijk gekleed oud mannetje

binnentrad, dat de rol van boekhouder, kassier, eerste klerk, en boodschappenlooper vervulde, en dat luisterde naar den naam van Chuck.

Hij bleef met een sluwe uitdrukking op zijn gelaat dicht bij de deur staan, en mompelde op gedempten toon:

„Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle.”

Fiddle schrok uit zijn halve sluimering op, en riep ongeduldig:

„Ik versta je weer niet, Chuck! Waarom spreek je toch altijd, of je een heeten aardappel in je mond hebt, man! Wat zei je?”

Het oude mannetje schraapte zijn keel, en hernam toen, zoo luid als hij kon:

„Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle!”

„Dat hoef je niet zoo hard te schreeuwen, Chuck!” riep Fiddle kwaad. „Heb je nooit van den gulden middenweg gehoord? Wat is het voor een heer? Heb je zijn naam niet gevraagd?”

„Jawel, mijnheer — hij heet Pinkerton.”

„Hoe heet hij?”

„Pinkerton!” herhaalde Chuck, thans niet hard en niet zacht.

„Wat is hij voor iemand? Wat wil hij?”

„Hij komt u over zaken spreken, mijnheer!”

„Wel, wel — over zaken? Hm. Zoo zoo. Is het een reiziger?”

„Dat kan wel zijn — maar hij ziet er niet deftig genoeg voor uit!”

Fiddle haalde de schouders op, en bromde nijdig:

„Het zal toch weer geen bedelpartij zijn? Een week geleden heb je ook iemand bij mij gelaten, die waarachtig om geld kwam vragen voor een nieuw gasthuis — Lord Aberdeen was het! Alsof ik geld te missen heb voor gasthuizen! Als ik zelf ziek word, zorgt er dan iemand anders voor mij? Nonsens! Stuur dien man maar weg!”

„Maar die man laat zich niet zoo gemakkelijk wegsturen!” klonk een hooge, schelle stem.

Fiddle wendde verschrikt het dikke hoofd in de richting van de deur, en zag op den drempel een zeer lang man staan, mager, met een gezicht, dat er uitzag alsof de bezitter ervan maanden achtereen op een rookzolder had gelegen, uitgedroogd, flets, met een ziekelijke, loodkleurige tint.

Daar de ongewenschte bezoeker zijn hoed reeds

had afgenomen, kon men zien, dat hij dun, reeds grijzend haar had, ofschoon hij ternauwernood veertig jaar telde.

Hij was gekleed in een lange zwarte jas, die hem langer deed schijnen, dan hij in werkelijkheid was.

Onder den rechterarm hield hij een oude, versleten citybag geklemd.

Fiddle keek hem een oogenblik verwonderd en verontwaardigd aan, en barstte toen uit:

„Hoor eens hier, mijnheer . . . hoe heet gij ook weer — . . . dat is geen manier van doen! Men dringt niet op die wijze bij de menschen binnen! Als gij mij kendet, zoudt gij weten, dat ik nooit op lijsten inteeken, of aan dergelijke nonsens doe. Chuck, laat mijnheer even uit!”

Reeds maakte Chuck een schuchter gebaar naar de deur, het armelijke hoofdje tusschen de magere schouders getrokken, alsof hij een slag verwachtte, maar de bezoeker bleek zijn vak te verstaan!

Hij kwam naar binnen, schoof Chuck met een grimmig lachje terzijde, en wendde zich tot Fiddle met de opmerking:

„Ik zeg het u in gemoede, mijnheer Fiddle — gij doet er verkeerd aan, met mij weg te zenden! Gij zoudt er later groote spijt van hebben, daar ben ik zeker van! Ik heb u immers laten zeggen, dat ik zaken kom doen!”

De bezoeker keek Fiddle hierbij op een zeer eigenaardige wijze aan.

Waarschijnlijk las deze iets in den blik van den mageren man, dat zijn aandacht gevangen hield, want hij bedacht zich even, en zeide toen eensklaps vastbesloten:

„Ga maar weg, Chuck!”

„Ja, Chuck, je kunt wel heengaan — maar geef mij eerst een stoel!” riep de zonderlinge bezoeker uit.

Chuck wierp eerst een schuwen vragenden blik op zijn meester, maar toen deze voor zich bleef kijken, trok hij de stoute schoenen aan, en schoof den bezoeker een stoel toe, waarop hij haastig maakte dat hij wegkwam.

Pinkerton keek hem een oogenblik met een onaangenaam grijnslachje op zijn vaal gezicht na, ging zitten, plaatste de tasch op zijn knieën en maakte de opmerking:

„Niet veel meer dan vel over been, mijnheer Fiddle!”

„Ik houd niet van dikke ondergeschikten,” bromde Fiddle. „Ik veronderstel, dat gij niet hier zijt gekomen, om opmerkingen over mijn personeel te maken?”

„Dat nu juist niet, mijnheer Fiddle!” antwoordde Pinkerton grinnikend. „O, ik weet zeker, dat gij over een half uur wel een anderen toon tegen mij zult aanslaan.”

„Zoo? Nu, dat zou mij zeer verbazen!” hernam Fiddle, terwijl hij ongeduldig zijn dikke duimen over elkander draaide. „En vertel mij nu maar eens, wat gij mij te zeggen hebt.”

„Daar begin ik aanstonds mede, mijnheer Fiddle!” hernam Pinkerton bedaard. „Het dient tot niets, ons te overhaasten. Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast.”

„Een waar woord, mijnheer Pinkerton — en ik ken ook een goed spreekwoord, dat heet: De kruik gaat zoolang te water, tot hij breekt! Wees zoo goed om mij te zeggen, wat gij van mij wenscht, anders zal ik u toch nog moeten verzoeken, om heen te gaan!”

„Gij zult mij over een half uur smeeken om te blijven, mijnheer Fiddle!” hernam de vreemde bezoeker rustig. „Ja, gij kijkt mij ongeloofig aan, maar ik ken mijn menschen!”

„Ter zake!” riep Fiddle ongeduldig uit.

„Nu dan, om te beginnen, mijnheer Fiddle — gij zijt fabrikant, niet waar?”

Fiddle richtte zich half in zijn stoel overeind, trok zijn wenkbrauwen hoog op, en barstte toen uit:

„Zijt gij hier gekomen, om mij voor den gek te houden? Gij verzekert, dat gij zaken met mij komt doen, en gij stelt mij de vraag, of ik fabrikant ben?”

„Dat doe ik, omdat ik het gaarne uit uw eigen mond wilde hooren bevestigen!”

„Welnu, dan — ja — ik ben fabrikant!”

„Van verduurzaamde levensmiddelen?”

„Verduurzaamde, en soms ook versche!”

„Ja, juist — versche en verduurzaamde levensmiddelen!” herhaalde de bezoeker met zijn onaangenaam grijnslachje. „Men had mij dus wel goed ingelicht. Uw fabriek is niet groot, niet waar?”

„Ik werk met zes man!” antwoordde de fabrikant kortaf.

„Neem mij niet kwalijk — een bitter beetje! Nu, over een jaar werkt gij er met 600!”

Er trok een ziekelijke blos over het bolle gelaat van Fiddle, toen hij opmerkte:

„Ik hoop het, ik hoop het, mijnheer Pinkerton! Maar toch.....”

„O, ik ben er zeker van, mijn waarde heer!” hernam Pinkerton bedaard. „En weet gij, wie dat zal bewerkstelligd hebben? De man, die hier tegenover u zit!”

Fiddle keek zijn bezoeker even aan, alsof hij dacht, met een gek te doen te hebben, maar hij moest het zich wel bekennen: „de man had zeker geen aangenaam uiterlijk, maar gek was hij zeker niet.”

Pinkerton had hem een oogenblik peinzend aangekeken, en hernam nu:

„Wij zeggen dus, dat gij een kleine fabriek hebt, en dat zes werklieden voor u voldoende zijn! En toch, mijnheer Fiddle — het gaat u naar den vleezee! Gij zijt welgesteld — neen, waarom er doekjes om te winden: gij zijt rijk!”

Fiddle was opgesprongen, en keek den bezoeker met de grootste verbazing aan.

Toen fronste hij de wenkbrauwen en riep uit:

„Men heeft u verkeerd ingelicht, mijnheer Pinkerton! Ik klaag niet, dat is waar — maar rijk ben ik in het geheel niet!”

„O neen? Nu, dan heeft mijn vriend aan de beurs, die mij verzekerde, dat gij hem nog geen 14 dagen geleden opgedragen had, om voor 12000 pond sterling Oliewaarde te koopen, mij zeker wat op de mouw gespeld.”

Fiddle verbleekte en stotterde iets onverstaanbaars.

Toen barstte hij woedend uit:

„Kan men dan in niemand meer vertrouwen stellen?”

„Maar mijn waarde heer, gij hadt hem volstrekt geen geheimhouding opgelegd!” zeide Pinkerton op onschuldigen toon. „Het is toch geen halsmisdaad, als men voor 12000 pond sterling Mexikaansche Petroleum koopt? Ik voer het alleen maar aan, om als bewijs te dienen, dat gij toch nog al tamelijk rijk moet zijn, om zulke grapjes te kunnen uithalen!”

„Het was een speculatie!” mompelde de fabrikant. „Ik had het bedrag even goed kunnen verliezen!”

„Praatjes!” viel Pinkerton hem in de rede. „Die effecten staan te vast, om er in te speculeeren! Men speculeert er evenmin mede als met Engelsche

Staatspoorwegen! Zij vormen een veilige belegging, dat is het, mijnheer Fiddle! Neen, wordt nu niet kwaad — gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik, voor ik mij met u in relatie wilde stellen, eens naar uw geldelijke omstandigheden geïnformeerd heb! Ik kan u den aankoop overigens slechts aanraden — ikzelf heb op dienzelfden dag bij dienzelfden makelaar voor 30 000 pond sterling gekocht!”

Fiddle schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en keek Pinkerton met een ongeloovigen, een weinig angstigen blik aan.

Hij beschouwde zijn eenvoudige kleederen, zijn lang niet zindelijken boord, zijn verschoten das — zou de man toch krankzinnig zijn?

Pinkerton scheen te doorzien, wat er in den geest van den ander omging, want hij zeide grijnslachend:

„Neen, mijnheer Fiddle, stel u gerust — ik ben volstrekt niet gek! En liegen doe ik ook niet! Hier hebt gij de effecten! Ik heb ze met opzet bij mij gestoken, teneinde u te overtuigen, met de stukken in de hand, dat gij te doen hebt met een solvent zakenman!”

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde daar een vette portefeuille uit, en nam hieruit een aantal papieren, welke hij Fiddle liet inzien.

Deze herkende ze terstond, daar hij inderdaad dezelfde effecten had gekocht, en riep verwonderd uit:

„Ik zie het, mijnheer Pinkerton! Neem mij niet kwalijk — maar nu begin ik hoe langer hoe minder van de reden van uw bezoek te begrijpen! Zoudt gij mij niet eens.....?”

„Een oogenblik, mijnheer Fiddle! Haast u langzaam! Waaraan ik zou kunnen toevoegen: Haastige spoed is zelden goed! Wij komen dadelijk ter zake. Ik achtte het echter noodig, u eerst van mijn solvabiliteit te overtuigen. Niet ten onrechte zegt het spreekwoord: „Twee Joden weten wat een bril kost.” Wij hervatten dus: Gij zijt fabrikant in levensmiddelen, gij werkt met zes man, en desniettegenstaande hebt gij reeds een aardig fortuintje weten bijeen te garen! Dat zijn de feiten. Gij voert zeker heel wat uit?”

Pinkerton had Fiddle bij het stellen van deze vraag scherp aangekeken, met een uitvorschenden blik in zijn half dichtgeknepen oogen.

„Tamelijk veel!” antwoordde de fabrikant kortaf.

„Dat moet wel zoo zijn. Ondanks den stand van de valuta, die nog niet altijd rooskleurig is voor Russen, Duitschers, Oostenrijkers en in mindere mate voor Franschen en Italianen, schijnt de zaak wel loonend te zijn!”

„Zoo tamelijk!” kwam Fiddle ten tweeden male.

„Natuurlijk! Telkens een beetje! Veel druppels hollen den steen uit! En nu het doel van mijn bezoek, mijnheer Fiddle, waarnaar gij waarschijnlijk zeer nieuwsgierig zult zijn.”

„Inderdaad, mijnheer Pinkerton. Ik wil u niet verhelen, dat ik nog altijd niet begrijp.....”

„Nog slechts even geduld, en ik zal aan uw nieuwsgierigheid hebben voldaan!”

Pinkerton had onder het spreken de tasch op zijn knieën geopend, en nam er een klein blikken busje uit, gelijk aan die, waarin men cacao verkoopt.

Hij nam er het deksel af, en zeide glimlachend tot Fiddle, die verwonderd toekeek:

„Houd u hand eens op — maak er een kommetje van!”

De fabrikant stak zijn rechterhand uit, na haar te hebben gekromd, en Pinkerton stortte er een weinig van den inhoud van het busje in uit.

Het was een tamelijk grof wit poeder.

„Maak nu een vinger van uw linkerhand eens nat, en proef!” beval Pinkerton.

De fabrikant aarzelde even, en wierp een schuwen blik naar zijn brandkast, die in een hoek van het vertrek stond.

Misschien had hij wel gelezen van de moderne methodes, door sommige gauwdiefen toegepast — misschien was het poeder wel vergiftigd!

Pinkerton scheen zijn gedachten te raden.

Hij haalde de schouders op, deed flink wat van het poeder op zijn hand, en wipte het naar binnen.

„Gij ziet, dat het volkomen onschuldig goedje is,” zeide hij toen. „Proef nu.”

Gerustgesteld maakte Fiddle den top van zijn linkerwijsvinger nat, nam er wat van het poeder aan, en likte den top af.

Pinkerton had hem grijnslachend gadeslagen en vroeg:

„Wat is dat?”

„Wat zou het zijn? Het is suiker,” antwoordde de fabrikant.

„Niet waar? Daar smaakt het naar?”

„Het is suiker, en niets anders!” hernam Fiddle.

„Er is een heel klein beetje suiker in, mijnheer Fiddle, ongeveer 5°%, en de rest..... maar wacht eens even, voor ik u verklaar, wat de rest is, moeten wij eerst eens verder spreken. Hebt gij een analyst?”

„Een analyst? Wat zou ik daarmee aan mijn fabriek moeten doen?”

„Dat is waar! Wat zoudt gij wel met een analyst moeten uitrichten!” hernam Pinkerton met boosaardigen spot. „Men zou evengoed een inbreker als nachtwaker bij een juwelier kunnen aanstellen!”

Fiddle verbleekte opnieuw, stond op, en vroeg op gedempten toon:

„Wat wilt ge daarmee zeggen, mijnheer?”

„Kom, kom — dat weet gij zelf heel goed! Daarover zullen wij het aanstonds nog wel eens hebben! Laten wij eerst voortgaan.”

Hij had een tweede busje uit de tasch genomen, opende het, hield het onder den neus van den verwonderden fabrikant en vroeg:

„Waar ruikt dat naar?”

„Naar cacao!”

„Mooi zoo! En waar smaakt het naar?”

Pinkerton had een weinig van het bruine goedje, dat in het busje zat, op een schoon velletje papier uitgestort, dat op de schrijftafel lag.

Fiddle doopte er den natgemaakten vingertop in, zoog dien behoedzaam schoon, en zeide vol overtuiging:

„Het smaakt ook naar cacao!”

„Bravo! Welnu, mijnheer Fiddle — in dit poeder zit zelfs geen 5°% cacao — er zit heelemaal niets in!”

En hij keek den fabrikant aan, met denzelfden eigenaardigen blik, dien Fiddle reeds eerder in zijn oogen had opgemerkt.

De fabrikant rook lont.....

Hij ging langzaam weer zitten, keek zijn be-

zoeker eenigen tijd strak aan, en begon toen, terwijl zijn stem een wat heeschen klank had gekregen:

„Zeg mij nu wat dat alles beteekent, wat ik u verzoeken mag!”

„Zeg mij eens eerst, mijnheer Fiddle — hebt gij zelf verstand van levensmiddelen?”

„Dat zou ik meenen!” antwoordde de fabrikant trotsch.

„Goed zoo! Maar om deze cacao en deze suiker van echte te onderscheiden, zoudt gij tot een analyse uw toevlucht moeten nemen, nietwaar?”

„Dat spreekt vanzelf.”

„Kunt gij dit hier op dat oogenblik doen?”

„Ja! Ik heb hiernaast een klein analytisch laboratorium, ik ben assistent geweest bij een chemiker!”

„Dan laat ik wat van dit poeder hier — gij kunt het later op uw gemak analyseeren. Voor het oogenblik bied ik u aan, mijnheer Fiddle, u met mij te associeeren — en deze suiker en deze cacao in zeer groote hoeveelheden in het groot te vervaardigen!”

Geruimen tijd bleef het zoo stil in het groote vertrek, dat men niets anders hoorde dan het tikken van de ouderwetsche pendule, die op den schoorsteenmantel stond.

Het scheen langen tijd te duren, eer Fiddle voor zichzelf had uitgemaakt, welke houding hij zou aannemen.

Toen vroeg hij op een toon van gemaakte verontwaardiging:

„Hoe durft gij u met dat schandelijke voorstel juist tot mij wenden?”

„Omdat ik weet, dat gij vervalschte levensmiddelen fabriceert, en ze ook uitvoert!” antwoordde Pinkerton kalm.

HOOFDSTUK II.

De overeenkomst.

Een oogenblik scheen het, alsof Fiddle zich op zijn bezoeker wilde werpen.

Zijn gelaat was vuurrood geworden, en de aderen aan zijn slapen waren gezwollen.

Hij beheerschte zich echter, en vroeg op schorren toon:

„Mag ik weten, mijnheer, waarom gij dit denkt?”

„Ik denk het niet alleen, mijnheer Fiddle — ik weet het zeker!” antwoordde Pinkerton, zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen. „Ik heb vele connecties in Hongarije, en zoodoende heb ik ontdekt, dat er onder de sago, die gij bij honderden balen naar dat land door een strooman hebt laten uitvoeren, voor 15% van het gewicht zand, en voor niet minder dan 45% krijt in was! Wat hebt gij mij daarop te zeggen?”

„Ik zeg dat het gelogen is!” brulde Fiddle.

„Kom, kom — mijn waarde heer — wees verstandig! Het dient immers tot niets, om te ontkennen. Mijn informaties zijn te nauwkeurig! Denkt gij soms, dat ik mij hierheen zou hebben begeven, als ik niet heel zeker van mijn zaak was? Gij zijt een levensmiddelenvervalscher — maar daarvan maak ik u immers geen verwijt? Ik kom u alleen het voorstel doen, een reusachtigen slag te slaan, dat is alles! Maar van het oogenblik, dat gij weigert . . . . zal ik mij tot een ander moeten wenden. . . . !”

Pinkerton was vlug opgestaan, had zijn tasch dichtgemaakt, en zijn hoed gegrepen.

Hij wendde zich reeds naar de deur, toen Fiddle hem haastig in den weg trad, en zeide:

„Een oogenblik, mijn waarde heer! Zoeven hebt gij immers zelf gezegd, dat haastige spoed zelden goed is! Gij moet niet zoo driftig zijn — laten wij — hm — laten wij eens praten. Ga zitten! Rookt u?”

„Zelden, en dan alleen mijn eigen sigaren!” antwoordde Pinkerton. „Maar als gij mij verlof geeft,

om op te steken, dan wil ik daar gaarne gebruik van maken.”

„Een glas port?”

„Merci, ik ben afschaffer! Als de wijn is in den man, is de wijsheid in de kan.”

„Een waar woord, mijn waarde heer Pinkerton, een zeer waar woord!” riep Fiddle uit, die eensklaps een geheel ander mensch scheen te zijn geworden.

Zijn oogleden knipperden, zijn dikke handen trilden, en hij moest telkens een paar fijne zweetdruppels met zijn zakdoek van zijn slapen betten.

Toen beiden weer hadden plaats genomen, begon hij:

„Zaken zijn zaken!” mijnheer Pinkerton. „Oprechtheid tegen oprechtheid — ik zou wel eens van u willen weten, waarom gij dit zaakje niet zelf op touw hebt gezet.”

„Ik doe het immers zelf?” zeide Pinkerton verwonderd.

„Maar waarom fabriceert gij die — suiker, en die — cacao, dan niet zelf?”

„Wat een vraag! Omdat ik geen fabriek heb!” antwoordde Pinkerton een weinig ongeduldig. „Gij kunt gerust gelooven, dat ik de groote winst niet met een ander zou willen deelen, als ik zelf iets dergelijks had! Maar zooals de zaken er toe liggen, was het de eenvoudigste zaak van de wereld, mij tot een fabrikant te wenden, van wien ik met zekerheid wist, dat hij — — een tamelijk ruim geweten had, waarmee hij op het op een accoordje wist te gooien, en dat hij het met zijn fabrikaten niet zoo nauw nam! En zeg nu eens, mijnheer Fiddle, of gij in beginsel bereid zoudt zijn, mijn voorstel aan te nemen? Ik weet, dat gij suiker en cacao fabriceert — waaraan een steekje los is, maar zij kunnen niet halen bij dit goedje, dat zeker niet

meer dan een half pond sterling aan fabricatiekosten per baal van 1000 kilo zal eischen!"

„Een pond per duizend kilo?" schreeuwde Fiddle zichzelf vergetend, en met wijd opengesperde oogen. „Dat is toch onmogelijk?"

„Ik heb het nauwkeurig uitgerekend, mijnheer Fiddle!"

„Maar zal men dan — — dat kleine bedrog niet al te spoedig merken?"

„Wel waarschijnlijk!" antwoordde Pinkerton droogjes. „Maar zoo spoedig zal het toch niet gebeuren, want gij hebt u zelf kunnen overtuigen, dat deze suiker en deze cacao, wat de smaak betreft, in het minst niet afwijken van de echte producten. Het zal dus tamelijk lang duren, voor men bemerkt, dat zij alle voedingswaarde missen, en tegen dien tijd kunnen wij binnen zijn."

„Maar — vergeet gij de wetten op de vervalsching van levensmiddelen?" vroeg Fiddle, terwijl hij zijn schurkachtigen bezoeker schuw aankeek.

„Die vergeet ik niet — maar zij zijn alleen voor Engeland geldig, en bovendien kan men ze ontduiken, als men maar den weg weet! „Al is de waarheid nog zoo snel, de leugen achterhaalt haar wel," zou ik met een kleine variant willen zeggen. Gij slaat dus toe?"

„Voorloopig alleen in beginsel. Wij hebben nog niet over de voorwaarden gesproken."

„Wel, wij maken een behoorlijk contract op, mijnheer Fiddle! Wij sluiten een compagnonschap! Wij richten op een „naamlooze genootschap tot vervaardiging van verduurzaamde en onverduurzaamde levensmiddelen, annex Export". Wij worden dus compagnons, en wij zijn de eenige aandeelhouders!"

„Prachtig! En de winst?"

„Die wordt eerlijk verdeeld!"

„Een oogenblikje, mijn waarde heer! Ik breng toch de fabriek en mijn werkvolk in!"

„Maar ik de uitvinding!" hernam Pinkerton droogjes. „En ik geloof wel, dat die, op den keper beschouwd, toch nog heel wat meer waard is dan uwe kleine fabriek! Trouwens, het staat aan u zelf, om het aan te nemen!"

Opnieuw was Pinkerton opgestaan en maakte een gebaar, om naar de deur te gaan, maar Fiddle dwong hem weder tot zitten, door hem bij een pand van zijn jas te grijpen, en riep uit:

„Wat zijt gij toch haastig gebakerd, mijn waarde

Pinkerton? Kan men dan geen vijf minuten rustig met u spreken? Gij laat iemand ook geen tijd, om rustig even na te denken! Half om half zegt gij? Welnu — aangenomen! Natuurlijk op deze voorwaarde, dat ik eerst het goedje, dat gij mij hier hebt laten proefen, analytisch onderzoek!"

„Dat spreekt vanzelf! Ik betwijfel echter, mijne goede heer Fiddle, of gij de juiste samenstelling wel zult kunnen ontdekken! Als gij er in slaagt, maak ik u mijn compliment! O, het is eigenlijk niet veel meer dan het ei van Columbus — men moet er maar opkomen! Het mooie van mijn uitvinding is, dat, naar het uiterlijk zoowel als naar den smaak, mijn suiker precies suiker, en mijn cacao op cacao lijkt! Het oog, de tong, de reuk worden bedrogen — alleen de maag zal het bedrog kunnen ontdekken — maar met de magen van die Hongaren houden wij ons niet op, niet waar?"

Pinkerton liet weder zijn valsch lachje hooren en ditmaal stemde Fiddle gulhartig met hem in, tot zijn buik er van schudde.

Hij was joviaal geworden, en klopte zijn bezoeker op den schouder.

Toen riep hij uit:

„Pinkerton, kerel — daar moeten wij toch bepaald wat op drinken! Als je dan niet van port houdt — wil je misschien een kop thee? Wacht eens, je moet bepaald kennis maken met mijn vrouw en mijn dochter! Neen, spreek mij niet tegen, dat laat ik mij niet ontgaan! Wat drommel, zij moeten toch den aanstaanden compagnon van hun echtgenoot en vader leeren kennen."

Hij was reeds opgestaan en drukte op den knop van de elektrische schel naast de deur.

Chuck stak zijn mager gezicht verschrikt om den hoek van de deur.

„Hebt u gebeld, mijnheer Fiddle?" vroeg hij.

„Welneen, Chuck, welneen — ik heb den knop maar een beetje gekitteld!" antwoordde Fiddle, die blijkbaar in een zeer vroolijke bui was. „Ga eens naar mijn vrouw en zeg, dat ik mijnheer Pinkerton, mijn aanstaanden compagnon, aan haar en aan Mabel wil voorstellen."

Chuck wierp een schuwen blik op den bezoeker, dien hij eensklaps als compagnon van zijn patroon hoorde noemen, en verdween haastig weer.

Fiddle had een nieuwe sigaar aangestoken, deed er een paar krachtige trekken aan, rammelde met

het geld in zijn zak, en vroeg toen, alsof het hem nu pas scheen in te vallen:

„Apropos, Pinkerton — zou dat zaakje nog al iets opleveren?”

„Dat hangt er natuurlijk van af, op welke schaal wij de zaak op touw zetten. Als het wat flink wordt aangepakt, kun je binnen een jaar rekenen op een zuivere winst van 20 000 pond!”

„Per jaar?” vroeg Fiddle met schitterende oogen.

„Per maand natuurlijk, domkop!” antwoordde Pinkerton op minachtenden toon.

„Per m..... maand?” stotterde Fiddle, terwijl zijn oogen uit zijn hoofd puilden. „Is dat ernst?”

„Volle ernst! Wat drommel, als men levensmiddelen vervalscht, dan moet men het ook goed doen! Beter ten heele gedwaald, dan ten halve gekeerd! Ha! Ha!”

Chuck keerde terug.

Zijn mager, tanig gezicht werd weer achter den deurhoek zichtbaar.

„Het zal mevrouw aangenaam zijn, mijnheer Pinkerton te ontvangen!” zeide hij.

„Wat zeg je, Chuck — ik versta geen woord!” kwam Fiddle giftig.

„Het zal mevrouw aangenaam zijn, mijnheer Pinkerton te ontvangen!” gilte Chuck zoo hard hij kon.

De fabrikant ging dreigend op hem toe, maar reeds klapte de deur dicht.

Fiddle wendde zich tot Pinkerton en gromde:

„Ik weet eigenlijk niet, wat mij weerhoudt, dien ouden rekel er uit te gooien!”

„Misschien is hij goedkoop?” opperde Pinkerton grijnslachend.

„Dat is hij! Als dat niet het geval was, had ik mij zeker geen oogenblik bedacht,” gaf de fabrikant te kennen.

„Is hij goed voor zijn werk?”

„Hij is ijverig genoeg! En bekwaam ook.”

„Nu, dan geloof ik niet, dat gij te klagen hebt! Apropos — weet hij van uw — — kleine buitensporigheden af op het gebied van levensmiddelen-fabricatie?”

„Dat geloof ik haast wel! Hij moet wel iets gemerkt hebben, al komt hij natuurlijk nooit in de fabriek! Maar hij zal wel zoo verstandig zijn, geen woord te kikken, want hij weet, dat hij er onmiddellijk met een vaart uit zou vliegen, zoodra ik mocht

merken, dat het hem niet bevalt, of dat hij voornemens zou zijn, te klappen! Trouwens — ik verzeker je, Pinkerton, dat het den levensmiddelencontroleur moeilijk zou vallen, mij te betrappen. En ga nu mee — ik wil je aanstonds aan mijn kleine familie voorstellen!”

„Ik verlang niets liever, compagnon — maar ik zal niet lang kunnen blijven! Ik heb nog veel andere zaken te doen — en je weet wel, dat die altijd voor gaan!”

„Dat weet ik! Ik zal je niet lang ophouden. Wat onze kleine transactie betreft — praat daar zoo weinig mogelijk over! Mijn dochter houdt er van die eigenaardige bekrompen begrippen op na, en zij hoeft het niet te weten, wat wij hier zijn overeengekomen!”

„Wees maar niet bang, dat ik het haar zal mededeelen!” riep Pinkerton uit. „De meisjes van tegenwoordig — praat er maar niet van! Hoe staat het met uw vrouw? Weet die iets?”

Fiddle gaf zijn bezoeker en compagnon een oogknipje, en antwoordde toen:

„Voor haar fatsoen doet zij, of zij volstrekt niets vermoedt — maar ze is een snuggere vrouw, en zij begrijpt natuurlijk heel goed, dat zij geen dure hoeden en mooie costuums heeft kunnen koopen van mijn verdienste als chemisch assistent, en evenmin als eigenaar van een klein fabriekje van levensmiddelen. Ze vraagt mij er echter nooit naar — ze is volstrekt niet nieuwsgierig uitgevallen! Als ik maar zorg, dat zij zomers een paar maanden naar een badplaats kan gaan, dat zij een vaste plaats in de opera heeft, en dat ik een maandauto voor haar kan betalen, dan is ze al heel blij — hoe ik aan het geld kom is haar tamelijk onverschillig, als ik het maar niet direct steel!”

„En dat doe je niet, Fiddle!” riep Pinkerton met zijn onaangenaam lachje uit. „De Hongaren zijn zoo ver weg, nietwaar — en de Oostenrijkers zijn niet veel dichterbij! Je kunt hen dus gerust krijt en zand in hun maag stoppen, zoolang zij het maar even kunnen verdragen! En wat de Hongaarsche kindertjes betreft — wel, hoe minder er van zijn, hoe beter het voor die arme Hongaren zelf is!”

„Volkomen met je eens, Pinkerton — volkomen met je eens!” grinnikte Fiddle. „Ben je klaar?”

„Ik ben tot je dienst!”

„Kom dan mee!”

De fabrikant hield de deur voor zijn bezoeker open, en beiden verlieten het kantoor, volgden een gang, bestegen een tamelijk breede trap, en kwamen zoo op de eerste verdieping, waar zich de particuliere vertrekken van den levensmiddelenknoeier en zijn gezin bevonden.

Fiddle opende een deur, en liet Pinkerton een vertrek binnentreden, zonder eenigen smaak, maar tamelijk kostbaar gemeubeld.

Er hingen schilderijen met zware gouden lijsten aan de wanden, in een hoek stond een marmeren beeld, een copie naar „De Doortrekker van Praxiteles”, de spiegel had eveneens een zware vergulde lijst, over de tafel was een kostbaar Perzisch tafelleed gespreid, en een soortgelijk tapijt bedekte de sofa.

Dit vertrek bleek de ontvangsalon te zijn, en mevrouw Fiddle, een zwaarlijvige dame in roode zijde gekleed, troonde op het zoeven genoemde meubelstuk, maar was dadelijk opgestaan, toen de bezoeker binnentrad, en kwam hem met een ijselijk vriendelijken glimlach op het dikke, roode gelaat tegemoet.

„Wat hoor ik daar, mijnheer Chackleton, gaat u zaken doen met mijn man?”

„Ik hoop het genoeg te hebben, mevrouw — en mijn naam is Pinkerton!” antwoordde de bezoeker.

„Neemt u dan plaats! Maar wacht — ik zal eerst even Mabel roepen! Waar blijft het kind nu toch? O, die meisjes van tegenwoordig, nietwaar?”

„Diezelfde opmerking maakte mijnheer uw echtgenoot zoeven ook al,” riep Pinkerton uit. „Ik hoop, dat Miss Mabel niet bang voor mij is?”

„Bang? Waarom zou zij bang zijn?” riep Fiddle op jovialen toon uit, terwijl hij Pinkerton opnieuw op den schouder klopte.

Juist op dat oogenblik ging de deur open, en een jong meisje trad binnen, bij wier aanblik men zich verbaasd afvroeg, of zij wel inderdaad de dochter kon zijn van het leelijke menschenpaar, dat haar het aanschijn had geschonken.

Zij had prachtig dikblond haar, dat in grappige krulletjes terzijde van haar rond gezicht viel, schitterende blauwe oogen en kersroode lippen, een gezonde tint en een hoog, blank voorhoofd.

Pinkerton maakte aanstonds een diepe buiging, en mevrouw Fiddle kraaide met haar liefste stem:

„Dit is nu mijn dochter Mabel, mijnheer Hamilton!”

„Het is mij heel aangenaam met uw dochter kennis te maken, mevrouw — en mijn naam is Pinkerton!” kwam deze.

„Mijn vrouw heeft een heel slecht geheugen voor namen, waarde Pinkerton, dat moet je haar maar niet kwalijk nemen!” kwam Fiddle.

Hij nam zijn bezoeker terzijde, en vroeg in de richting van zijn dochter wenkend:

„Hoe vindt je haar?”

„Superbe, mijn waarde Fiddle, dat is alles, wat ik je zeggen kan!”

„Nietwaar?” riep Fiddle op trotschen toon uit. „Ja de man, die haar krijgt — die kan van geluk spreken! Een zacht humeur, een voortreffelijke kookster, doet aan sport, maar niet overdreven, is huiselijk, en zal het geld niet over den balk gooien!”

Pinkerton had tersluiks een blik op het mooie gezichtje geworpen, dat op dit oogenblik een trek van droefheid leek te vertoonen, en hernam toen op zachten toon, terwijl zijn gelaat een loerende uitdrukking kreeg:

„Er zullen wel heel veel aanbidders om haar heen fladderen?”

„O, wat dat betreft!” antwoordde Fiddle met een veelzeggend gebaar.

„En — heeft zij haar keus al gedaan?”

„Haar keus?” herhaalde de fabrikant verwonderd. „Wat bedoel je, Pinkerton? Haar keus? Natuurlijk kies ik voor haar — wat dacht je?”

„Neem mij niet kwalijk, vriend Fiddle — maar om je de waarheid te zeggen, ziet je dochter er toch niet naar uit, alsof zij voor zich zal laten kiezen!”

„Ook niet door haar eigen vader? Dat zou wat moois zijn!” riep Fiddle verontwaardigd uit, maar op gedempten toon.

Hij wierp een steelschen blik op Mabel, die op dit oogenblik bezig was, met haar moeder eenige ververschingen gereed te maken, en vervolgde toen:

„Zij zal verstandig zijn, en wel inzien, dat ik het goed met haar voor heb, als ik haar keuze leid!”

„Maar — hebt gij dan nog in het geheel niet opgemerkt, dat zij een of ander jongmensch de voorkeur geeft?”

De fabrikant dacht even na, terwijl hij zijn wenkbrouwen fronste, en antwoordde toen:

„Zij tennist en zij roeit wel eens met een jongen

vent, hij heet geloof ik Jack Palmer, en ze gaat ook wel eens met hem naar een schouwburg — maar dat doen de jonge meisjes tegenwoordig wel meer, zonder dat men daarin iets bijzonders heeft te zien! Maar — ik houd mijn oogen goed open, dat verzeker ik je, en ik zou er wel een stokje voor weten te steken, als Mabel dien jongen aanmoedigde!”

„Waarom?”

„Wat een vraag! Hij is zoo arm als een kerkrat — en met een armen jongen behoeft mijn dochter gelukkig nog geen genoeg te nemen.”

„Dat spreekt vanzelf!” hernam Pinkerton, terwijl hij de bevallige bewegingen van het jonge meisje, die in het geheel geen notitie van hem scheen te nemen, met een begeerigen blik in zijn oogen volgde. „Je dochter moet een man hebben, die in staat is, haar iedere weelde te verschaffen, welke zij wenscht, die al haar grillen kan inwilligen, die haar in zijde en fluweel kan kleeden, en haar auto's en paarden kan geven, zooveel zij verkiest!”

„Dat noem ik den spijker op den kop slaan, Pinkerton!” riep Fiddle opgewonden uit. „Zoo beschouw ik de zaak ook! En ik zal wel zorgen, dat het zoo wordt en niet anders!”

Op dit oogenblik trad Mabel op de beide mannen toe, met een klein presenteerblad, waarop twee glazen port stonden.

Zij hood den bezoeker, na hem een vluchtigen blik te hebben toegeworpen, een glas aan, en zette het andere voor haar vader op een kleine tafel neer.

Allen namen plaats, en men sprak over verschillende onderwerpen, totdat de bezoeker verschrikt opsprong en uitriep:

„Zoo ziet men, waar het toe leidt, als men in aangenaam gezelschap verkeert! Ik zou bijna een heel belangrijke afspraak gemist hebben! Dames, het was mij hoogst aangenaam, en ik hoop, dat gij mij zult toestaan, nog vaker van uw gezelschap te profiteren.”

„U doet maar, of u hier thuis is, mijnheer Chesteron — Pinkerton wil ik zeggen!” riep mevrouw Fiddle op haar kraaienden toon uit. „Mabel zal het ock prettig vinden, nietwaar?” zoo wendde zij zich tot haar dochter.

„Dat kan ik moeilijk zeggen, mama — ik ken mijn heer Pinkerton immers volstrekt niet!” zeide het jonge meisje kalm, terwijl zij den bezoeker met

haar klare, blauwe oogen aankeek, alsof zij in zijn ziel wilde lezen.

„Goed geantwoord!” riep Pinkerton vol geestdrift. „Niet over een nacht ijs gaan, dat is ook mijn leuze! „Men kent den boom aan zijn vruchten.” Maar ik hoop toch binnenkort uit uw eigen mond te hooren, Miss, dat mijn komst u niet geheel en al onwelgevallig is. Fiddle, nog een paar woorden met jou alleen.”

„Ik ben tot je dienst, Pinkerton!”

De nieuwe compagnon van den fabrikant nam afscheid van de beide dames, hield daarbij de hand van Mabel langer vast, dan volstrekt noodzakelijk was, en verliet het vertrek weder, om zich met Fiddle naar diens kantoor te begeven.

Daar gekomen zeide Pinkerton:

„Ik geef je een dag, Fiddle, om het goedjete onderzoeken, dat ik je hier gebracht heb! Ik wed met je, dat je niet zal kunnen vaststellen, waaruit het precies bestaat. Maar dat weet ik zeker — echte suiker en echte cacao zul je er niet in vinden, haha!”

„Dat is van minder belang!” riep Fiddle uit. „Als het er maar op lijkt! Kom morgen om denzelfden tijd terug, Pinkerton — als de analyse gunstig uitvalt — gunstig voor ons, wel te verstaan — dan maken wij morgen dadelijk een kleine overeenkomst!”

„Goed zoo! Tot morgen dan!”

„Tot morgen! Chuck, laat jij mijnheer Pinkerton eens uit!”

Deze laatste woorden werden gericht tot den ouden boekhouder, die in een aangrenzend klein vertrek zat.

Chuck bracht Pinkerton naar de voordeur, en deze verwijderde zich haastig.

Een tiental passen verder stond hij stil, wierp een blik op het huis, en mompelde tusschen de tanden:

„Wacht jij maar, schurk! Je zult mij leeren kennen! De informaties, die Charly mij verschaft heeft, waren dus wel juist! Ja, mijnheer Fiddle, dat had je tien dagen geleden niet verwacht, toen je Lord Aberdeen met leege handen weer liet heengaan, ofschoon je op dat oogenblik juist weer gelukkig had speculeerd met je verfoeilijke knoeierij! Je hebt met Pinkerton kennis gemaakt — maar je zult John Raffles leeren kennen!”

HOOFDSTUK III.

Raffles aan het vinkentouw.

De Gentleman-Inbreker, want inderdaad was de gewaande Pinkerton niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, wiens naam maar al te bekend was op Scotland Yard — vervolgde haastig zijn weg, en vond op den hoek van het naburige park een fraaie auto op hem wachten.

Een krachtig gebouwd chauffeur zat achter het stuurwiel.

„Rijd mij tot op vijftig passen van het huis in de Victoria Street, Henderson!” zeide Raffles op zachten toon tot den reus.

De chauffeur knikte, Raffles stapte in, en de auto reed weg, om een half uur later stil te staan ongeveer in het midden van de Victoria Street, waar Raffles uitstapte.

„Rijd nu door en wacht op eenigen afstand aan den anderen kant van het huis mijnheer Brand en mij af!”

Raffles ging haastig verder, en trad ten slotte aan de tuinzijde een oud huis binnen, hetwelk hij reeds langen tijd bezat, en dat hem van groot nut was geweest bij tal van gevaarlijke ondernemingen.

Het huis had namelijk niet minder dan drie ingangen, en stond door middel van een onderaardschen tunnel in rechtstreeksche verbinding met het tuinhuis, dat geplaatst was in den grooten tuin, welke zich uitstreckte achter het huis, dat John Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen in de Regent Street bewoonde.

Hij besteeg snel de trap naar de eerste verdieping, stak een klein portaal over, en opende een deur.

Een jonge man met een vroolijk opgewekt gelaat en dik blond haar, sprong op uit den stoel bij het venster, waarin hij had zitten lezen, en trad Raffles tegemoet.

Het was Charly Brand, de trouwe vriend en met-

gezel van den Grooten Onbekende, en deelgenoot van veel zijner avonturen.

„Blij, dat je er bent!” riep hij, terwijl hij de hand van Raffles drukte. „Alles goed gegaan?”

„Zoo goed als het maar kon!”

„En — zijn mijn inlichtingen juist gebleken?”

„Volkomen juist! Die Fiddle is inderdaad een groote schavuit, en het bleek aanstonds juist te zijn, wat je mij van hem verteld had, namelijk dat hij al geruimen tijd op beklagenswaardige wijze knoeit met de levensmiddelen, welke hij naar de beklagenswaardige Oostenrijkers en Hongaren stuurt! Ik moet je zeggen, Charly — ik ken bijna geen grooter misdaad! Diefstal, inbraak, ja, en manslag in drift gepleegd, — dat is alles minder afschuwelijk dan het bedrog met levensmiddelen! Dat die menschen daarginds geldelijk benadeeld worden, is natuurlijk nog het minst erge — maar het schreit ten hemel, dat zij hun kinderen denken te voeden met gecondenseerde melk, suiker, chocolade, en andere levensmiddelen, die inderdaad volstrekt geen voedingswaarde bezitten, zoodat de arme stumperdjes onvermijdelijk een langzamen hongerdood moeten sterven!”

„Ging hij op je voorstel in?”

„Hij trachtte eerst te ontkennen, dat hij knoeide, maar toen ik hem het vuur na aan de schenen legde, en toen hij eenmaal..... meende te weten, wat voor vleesch hij in de kuip had, toen greep hij met beide handen toe.”

Raffles stak een cigaret aan, deed een paar trekken, en vroeg toen:

„Hoe staat het eigenlijk met zijn financieele omstandigheden? Is het de moeite waard, om mij nog verder met den kerel te bemoeien?”

„Ongetwijfeld! Ik heb uitgevonden, dat hij een

kapitaal moet bezitten van minstens 50 000 pond sterling!"

„Maar — dat heeft hij natuurlijk niet geheel in zijn brandkast!"

„Aan effecten wel, al is het dan niet in contanten! En effecten kan men verzilveren!"

„Zou hij dus alles thuis bewaren?"

„Een zeer groot deel tenminste! Hij is zeer wantrouwend uitgevallen, en hij wil het niet weten, dat hij rijk is!"

„Nu, — in ieder geval zou ik den man, al is hij een schurk, niet alles willen afnemen!" mompelde Raffles.

„Gewetensbezwaren ten aanzien van een levensmiddelenvervalscher?" vroeg Charly Brand verbaasd.

„De zaak is, Charly, de man heeft een dochter!"

„Wel — verandert dat aan de zaak?"

„In zekeren zin wel! Zij heeft een voortreffelijken indruk op mij gemaakt, de kleine Mabel."

Charly keek Raffles een oogenblik strak aan, en zeide toen, even de schouders ophalend:

„Ik heb het al gezien — dan zullen wij deze zaak maar van de lijst afvoeren — er komt niets van!"

„Nu, dat is wel wat hard van stal geloopt!" hernam Raffles glimlachend. „In ieder geval wil ik haar nader leeren kennen en al was zij een engel — dat zal mij toch niet weerhouden, haar schurkachtigen vader een straf toe te dienen, die hem lang zal heugen!"

„Waarom geef je den kerel niet eenvoudig aan, zoodra je het contract in handen hebt?"

„Omdat ik dan niet alleen hem, maar ook zijn gezin in het ongeluk zou storten — en al gebeurt het maar al te vaak, dat de goeden met de kwaden moeten lijden — in dit geval zou ik dat toch wel gaarne willen voorkomen!"

„Waarom breng je dan den man niet eenvoudig een nachtelijk bezoek, en haalt zijn brandkast leeg?" hernam Charly. „Je weet nu wie hij is, en je zoudt op die wijze heel wat lastigen omlag besparen!"

„Toegegeven — maar ik zou tevens de gelegenheid missen, nader kennis te maken met dat mooie meisje!"

„Ben je daar dan zoo op gesteld?" riep Charly verwonderd uit. „Dat is waarlijk wat nieuws."

„O, ga wat ik je bidden mag, geen roman uitspinnen, Charly!" zeide Raffles met een afwerend

gebaar. „Ik vind het meisje belangwekkend, alleen omdat zij blijkbaar in de omgeving thuis behoort en — omdat haar vader klaarblijkelijk aanstalten wil maken, haar aan den een of anderen rijken pretendent te koppelen — onverschillig of hij een gewetenlooze fortuinzoeker is of niet!"

„En wie zou dat zijn?"

„Wel, — Pinkerton bijvoorbeeld!"

Charly slaakte een kreet van verbazing, en keek Raffles met groote oogen aan.

„Is dat je ernst?" vroeg hij toen. „Je maakt er zeker maar een grapje mee?"

„Volstrekt niet! Ik liet doorschemeren, dat Mabel een rijken man moest hebben — en toen keek de oude fielt mij aan op veelzeggende manier, die maar voor een enkele uitlegging vatbaar was."

„Maar, dat zou dan een heel intrige worden!" riep Charly lachend uit.

„Wel, daarin voel ik mij juist thuis!" hernam Raffles. „Wat zou mijn beroep mij waard zijn, als ik er niet nu en dan een romantisch tintje aan kon geven? Zeker, ik pleeg diefstallen, ik breek brandkasten open, teneinde mij het noodige geld te verschaffen, om ongelukkigen en behoeftigen te kunnen helpen — maar de romantiek verleent pas de ware aantrekkelijkheid aan mijn ondernemingen. Stel je eens voor, Charly, dat dat jonge meisje nu eens het oog had laten vallen op . . . . een armen jongen! Dat is niet ondenkbaar, nietwaar?"

„Welneen — dat is zeer goed mogelijk! Naar wat ik van dat jonge meisje zelf reeds vernomen heb, geeft zij volstrekt niets om geld!"

„Welnu — dan hebben wij daar reeds het gegeven voor een heel drama! De vader, en waarschijnlijk ook de moeder, wenschen een rijken echtgenoot voor hun dochter — zij zelve echter heeft een armen knaap uitverkoren, die als eenigen rijkdom zijn frissche jeugd en een paar heldere oogen heeft! En stel je nu eens verder voor, dat ik dien rijken echtgenoot zou zijn!"

„Dat is immers nonsens, Raffles!" riep Charly uit. „Waartoe zou dat moeten leiden? Toch niet tot een huwelijk?"

„Dat is dwaasheid! Neen, zoover zou ik het drama natuurlijk niet doorvoeren! Alles heeft zijn grenzen! Maar als ik mij daar ten huize van Fiddle als huwelijkspretendent weet binnen te dringen, dan krijg ik een zeer schoone gelegenheid, het

meisje behulpzaam te zijn bij de plannen, die haar vader juist wil verijdelend!"

„Heb je dan al met dien man over haar gesproken?"

„O, ja, hij was dadelijk frère et compagnon met mij! Hij vertrouwde mij toe, dat hij de keuze van echtgenoot wel voor zijn dochter zou doen, dat zij zelve niets te vertellen had, en dat zij op goeden voet stond met een zekeren Jack Palmer!"

„Jack Palmer! Jack Palmer!" mompelde Charly. „Wacht eens even — wel zeker, ik heb dien naam al gehoord, toen ik onderzoek deed naar het verleden van Fiddle! Wel, Jack, dat is een jongeman, die als tweede assistent werkzaam is in een chemisch laboratorium."

„Misschien hetzelfde waar Fiddle zelf werkzaam is geweest?"

„Juist!"

„Dat zou dan verklaren, hoe Mabel dien jongeman daar heeft leeren kennen — misschien wel als zij haar vader van zijn werk kwam halen. Zij moet toen echter nog een kind geweest zijn, want op het oogenblik is zij zeker niet ouder dan 19 jaar, en volgens je eigen zeggen begon Fiddle al halverwege den oorlog met zijn praktijken, om spoedig daarop zijn ontslag te nemen aan het laboratorium!"

„Zoo is het ook!"

„Dan zul je mij een groot genoeg doen, Charly, eens een onderzoek in te stellen naar de antecedenten van dien Palmer! Gevoelt het jonge meisje iets meer voor hem dan gewone vriendschap, zijn die twee het met elkander eens — dan zal ik er voor zorgen, dat zij met elkander trouwen, al waren er tien Fiddles om het te beletten! Dan zal ik weer eens als voorzienigheid optreden — al ware het slechts bij wijze van afwisseling! Een delicaat genoeg, Charly — den vader bestelen, en tevens zijn dochter aan den man te helpen, dien zij liefheeft!"

„Neem mij niet kwalijk, Raffles — maar ik geloof, dat je wel wat te hard van stal loopt!" merkte Charly glimlachend op. „Wij weten immers volstrekt niet, of Mabel iets meer voor dien Palmer voelt dan gewone vriendschap. En al was het zoo — denk maar niet, dat je het zoo gemakkelijk met den ouden en zeer sluwen kerel, en koppig als een muilezel — wat hij zich eenmaal in het hoofd gezet heeft, dat gebeurt ook — al zou de onderste steen boven moeten komen, klaar komt! Als hij mocht

bemerken, dat zijn dochter tegen zijn zin zou willen trouwen, dan zal hij alles in het werk stellen, om haar dat te beletten, wees daar maar zeker van!"

„Hij zal haar in ieder geval niet kunnen dwingen te trouwen met een man, dien zij niet hebben wil, en dat is al heel veel gewonnen!" hernam Raffles kalm. „En dan — er bestaat nog een plaatje, dat Gretna Green heet. De jongelui kunnen daar trouwen, zonder de toestemming van de ouders te behoeven, en, eenmaal getrouwd zijnde behoeven zij de wraakzucht van Fiddle niet meer te vreezen!"

„Alles goed en wel — maar dan moeten zij daar maar eerst komen!"

„Ik zal hen helpen!" hernam Raffles bedaard.

„Dan hebben zij zeker een goede hulp — maar als haar vader in zijn woede zijn handen dan later van haar aftrekt?"

„Nu, daar verliest zij zeker niet veel aan!" riep Raffles minachtend uit.

„Maar hij zal haar geen cent bruidsschat geven!"

„Ik hoop, dat haar dat volkomen onverschillig zal laten!"

„Zij kunnen toch onmogelijk leven van dat kleine inkomen van Jack Palmer?"

„Dan zal ik hem aan een beter betaalde betrekking helpen! Nog iets?"

Charly keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, en antwoordde toen:

„Nee, niet meer! Ik zal maar zwijgen — je hebt het nu eenmaal in je hoofd gezet, en dan valt er verder niets meer aan te doen! De gevolgen komen natuurlijk voor jouw rekening!"

„Mijn hemel, Charly, je vat de zaak wel wat te tragisch op," riep Raffles lachend uit. „Jij kent dien Fiddle niet, zooals ik hem dat eene uur heb leeren kennen! Zeker, hij zal woedend zijn, omdat men hem voor den gek heeft gehouden, hij zal zelfs misschien weigeren, zijn dochter een huwelijks-gift mee te geven — maar daarbij zal het blijven — hij zal er zeker niet aan denken, de wraakzuchtige vader uit een drama van Sardou of Dumas te spelen!"

„Ik hoop het!" hernam Charly droogjes. „Maar volgens mij zou de eenvoudigste weg en ook de veiligste zijn, zonder omslag de brandkast van dien schurk leeg te halen, en ons niet verder met hem te bemoeien."

„Het zou waarschijnlijk het eenvoudigste zijn, Charly, dat erken ik, maar het zou onrechtvaardig

zijn tegenover dat jonge ding. In ieder geval draagt zij geen schuld aan de misdadige praktijken van haar vader. Zij lijkt mij een heel eenvoudig, weinig eischend meisje toe, dat volstrekt niet geeft om opschik, dure reisjes en andere kostbare liefhebberijen, en dat eigenlijk volstrekt niet het schepseltje is, dat een schatrijken man van noode heeft! Integendeel, ik geloof, dat zij het gelukkigst zou worden met een eenvoudigen jongen, niet al te dom, en die handen aan het lijf heeft. Het blijft dus afgesproken, je doet een onderzoek naar Jack Palmer, en je deelt mij zoo spoedig mogelijk het resultaat

mede. Wat mij betreft, ik blijf de rol spelen van den schurkachtigen levensmiddelenknoeier, dingende naar de hand van Mabel."

„En veronderstel eens, dat zij bij nadere kennis-making jou boven Palmer gaat stellen?"

„Zulke dwaze dingen veronderstelt men niet, Charly!" antwoordde Raffles schouderophalend.

„Kijk mij eens aan zooals ik er thans uitzie! Daarbij heb ik mij een hatelijk lachje aangewend, ik zit ook niet al te fraai in de kleederen en wat mijn karakter betreft — ik kan mij vergissen, maar ik geloof, dat Mabel het al voorzien heeft!"

Dubec 3 is **De** Cigaret

HOOFDSTUK IV.

Amors minnespel.

Er waren twee dagen verlopen, sedert zich het voorval had afgespeeld, in de vorige hoofdstukken beschreven.

Er was een behoorlijk contract opgemaakt, geheel in den vorm, waarbij de heeren Nepomuk Fiddle en Joseph Pinkerton partij waren, dat het noodige aantal artikelen bevatte, en dat Fiddle wel tienmaal had overgelezen, alvorens hij er eindelijk zijn handteekening had onder gezet, uit vrees, dat men trachtte hem te bedriegen.

Het stuk was echter door een voortreffelijk rechtsgeleerde opgesteld — en die was niemand anders dan Charly Brand, bewonderenswaardig in de rol van den zaakgelastigde.

Aldus tegenover elkander gebonden begonnen de beide mannen hunne zaken. Wat de analyse betreft van de zoogenaamde cacao en de volstrekt waarde-looze suiker — Fiddle had ontdekt, dat er zich inderdaad al bitter weinig van deze stoffen in de monsters bevond, welke zijn compagnon bij hem had achtergelaten, hoewel de smaak zeer goed was te noemen.

Maar waaruit het goedje dan eigenlijk wel was samengesteld — dat had zelfs de nauwkeurigste analyse hem niet vermogen te leeren.

Wel had hij er een groot percentage uiterst fijn-gemalen steengruis, tot poeder gestampte cacao-schillen en koffieboonen, en saccharine in gevonden — maar waardoor Pinkerton den smaak en den geur van de stof had weten na te bootsen — dat ontging hem!

Trouwens — hij stelde hierin bitter weinig belang, van het oogenblik af dat de winst gedeeld zou worden!

Wel had hij getracht, zijn compagnon het geheim van de samenstelling te ontlokken, maar de gewaande Pinkerton had zijn leelijk lachje laten hooren, en gezegd:

„Later, later misschien, mijn waarde! Laten wij de zaak vooral niet overhaasten! Misschien staan wij later wel eens onder omstandigheden tegenover elkaar, die mij doen besluiten, mijn kostbaar fabrieksgeheimpje aan u te openbaren! Voor het oogenblik zult gij moeten toestaan, dat ik eigenhandig de bestanddeelen door het fabriekaatsmeng, die er suiker en cacao van maken! Ik wil u niet verhelen, dat gij, in plaats van het steengruis dat ik gebruikt heb, evengoed krijt kunt nemen — alleen is dat wat duurder! Alles is goed — mits vermengd met de stoffen, waarvan ik de uitvinder ben! Neemt gij met deze voorwaarden geen genoegen — het spijt mij, maar dan kunnen wij wel aanstonds onze genootschap weder ontbinden!”

„Maar dat zeg ik toch niet!” riep Fiddle verschrikt uit. „Gij zijt altijd zoo driftig, mijn waarde Pinkerton! Behoud uw geheim gerust — totdat gijzelf het oogenblik gekomen zult achten, het mij mede te deelen.”

„Zoo mag ik het hooren! En nu zal het noodzakelijk zijn, dat ik uw fabriek eens bezichtig!”

En zoo waren de beide compagnons naar de kleine fabriek gegaan, die zich op eenigen afstand van het woonhuis bevond, en die eigenlijk gezegd niet veel meer was dan een groote steenen schuur.

Er stonden een mengmachine, een pletmolen, een oven, een machine om op zeer snelle wijze blikjes met groenten te kunnen vullen en automatisch dicht te soldeeren, een groote pan, die wel duizend liter kon bevatten, en die bestemd was voor het koken van verduurzaamde groenten, en nog een paar andere machines.

Aan een der einden van de werkzaal bevond zich de groote aanrechtbank, waar de groenten gesorteerd en gehakt werd, en juist daartegenover was

een groote bewaarplaats, waar talrijke zakken met allerlei levensmiddelen waren opgestapeld.

Maar op den zolder, in een afgesloten vertrek, was de „geheime werkplaats”, zooals Fiddle het grinnikend uitdrukte.

Dáár ontsprong de eigenlijke bron van zijn rijkdommen, daar zond hij zijn vervalschingen uit en daarop stond de zakkenvulmachine, waarmede hijzelf geholpen, door twee vertrouwde werklieden, de gonjezakken met vervalscht meel, suiker en thee vulde.

Raffles had een blik om zich heen geworpen, en op zachten toon de opmerking gemaakt, terwijl er een minachtend glimlachje om zijn lippen speelde:

„Ik wil je niet kwetsen, mijn waarde Fiddle — maar het is niet veel zaaks, vriend! Tenminste voor lieden zooals wij zijn! Nu, wacht maar — over een jaartje spreken wij elkander nader! Voor het oogenblik is het voldoende — wij kunnen het er mee doen! Maar ik voorspel je, dat al over een paar maanden de ruimte veel te klein zal blijken.”

Fiddle had zich opgewonden in de dikke handen gewreven, en van dat oogenblik af had hij er op aangedrongen, dat zijn compagnon aanstonds een aanvang zou maken met het samenstellen van de suiker en van de cacao, die zoo spoedig mogelijk met duizenden balen tegelijk naar die ezels van Hongaren en Oostenrijkers moesten worden verzonden.

Maar dat strookte volstrekt niet met de plannen van Raffles!

Hij was het spel begonnen, maar geenszins met het voornemen, er ooit ernst van te maken!

Hij wist zeer goed, dat een gewetenloos man met zijn uitvinding millioenen zou kunnen verdienen — maar liever zou hij zichzelf dadelijk bij de politie hebben aangemeld, dan zelf tot iets dergelijks de hand te leenen!

Hij moest tijd winnen, hij wilde Mabel en Jack Palmer goed leeren kennen, en moest er dus wel wat op verzinnen, om den inhaligen schurk, wien hij een lesje wilde geven, geduld te laten oefenen.

En het klonk dan ook volstrekt niet onaannemelijk, toen hij te kennen gaf, dat hij weliswaar een kleine hoeveelheid van de stoffen bezat, die met het krijt of de gemalen steen vermengd moesten worden maar dat zij zelfs niet voldoende zou zijn, om er een paar zakken cacao mee te vervaardigen.

Om die stoffen in het groot aan te maken, zou een speciale machine vervaardigd moeten worden, volgens zijn aanwijzingen, en die een plaatsje zou vinden in de fabriek.

Dan zouden er leveranciers van de grondstoffen gezocht moeten worden, die de goedkoopste aanbiedingen zouden doen, en dan zou het nog eenigen tijd duren, alvorens men een voorraad had, groot genoeg, om aan het werk te kunnen gaan.

Raffles had hem als kortsten tijd een maand genoemd, en ofschoon de fabrikant dit heel lang vond — hij zag toch wel in, dat het niet anders zou gaan.

Wat Raffles betreft — hij was er van overtuigd, dat hij zelfs niet het derde deel van dien tijd zou noodig hebben, om zijn plannen te volvoeren.

Reeds op den avond van den derden dag bracht hij een bezoek aan de familie Fiddle, dat hij zoo lang mogelijk rekte, als hij slechts durfde wagen, en hij scheen een uitstekenden indruk te hebben achtergelaten — tenminste bij den fabrikant.

Toen het echtpaar dien avond, nadat de gast vertrokken was, alleen was, begon Fiddle, nadat beiden eenigen tijd gezwegen hadden, ieder in zijn eigen gedachten verzonken:

„Wel, wat zeg je van mijn compagnon, Sophie?”

„Een charmante jongen!” antwoordde de vrouw van den fabrikant.

„Nu, jongen is misschien wat overdreven — hij heeft mij gezegd, dat hij 43 is!”

„Welnu! Dat is een prachtige leeftijd! Weet je wat mij verwondert? Dat een man van die capaciteiten al niet lang getrouwd is!”

Weer heerschte er eenige oogenblikken zwijgen.

Toen hernam de fabrikant langzaam, terwijl hij zijn vrouw veelbeteekenend aanzag:

„Misschien doet hij dat nog wel eens!”

„Hij zou in ieder geval een heel goede partij zijn!”

„Dat beloof ik je! Een knappe kop —”

„Steenrijk!”

„Of die het tenminste worden kan!”

„Recht van lijf en leden!”

„Een man, die op de kleintjes past!”

„Een aardige prater!”

„En ten overvloede een man, die mij aan een fortuin kan helpen!”

Mevrouw Fiddle, die bezig was, zich van haar kousen te ontdoen, hief snel het hoofd op, en vroeg, met een eigenaardigen klank in haar stem:

„Jou?”

„Natuurlijk mij!”

„Maar daar heeft een ander toch niets aan?”

„Dat spreekt vanzelf! Kom vrouw, laten wij elkander niet voor den mal houden, wij denken immers hetzelfde!”

„Dat geloof ik ook, Nepomuk!”

„Hij zou een prachtige man voor ons kind zijn!”

„Als geknipt, Nepomukje!”

„Bedenk eens, dat hij, als wij hem Mabel geven, mij zijn fabrieksgeheim zal mededeelen!”

„Maar — zal hij haar willen hebben?” vroeg mevrouw Fiddle met twijfel in haar stem, en zij liet zich tusschen de dekens glijden, zoodat het eikenhouten bed er van kraakte.

„Wat? Zou er iemand te vinden zijn, die Mabel niet zou willen hebben?” riep de fabrikant verontwaardigd uit. „Dat zou wat moois zijn! Zij is een ware schoonheid — en ik laat haar toch niet met leege handen gaan — tenminste wanneer zij mijn zin doet!”

En na deze opmerking te hebben gemaakt stapte mijnheer Fiddle op zijn beurt in zijn bed, en draaide den schakelaar van het kleine elektrische lampje om.

En in de heerschende duisternis lieten de echtelieden ieder voor zich vol ingenomenheid hunne gedachten gaan over het schitterende plan, hetwelk zij zooeven vluchtig hadden aangeroerd, totdat de slaap hun oogen look.

Den volgenden dag omstreeks elf uur in den morgen wilde Raffles juist aan de schel trekken van het huis van den heer Fiddle, toen de voordeur geopend werd en Mabel, gekleed om uit te gaan, en die bezig was, haar handschoenen aan te trekken, voor hem stond.

Het jonge meisje keek hem met haar klare blauwe oogen eenige oogenblikken uitvorschend aan, scheen toen een besluit te nemen, overtuigde zich, dat nog niemand wist van de komst van den gewaanden Pinkerton, en vroeg op zachten toon, terwijl zij de deur sloot:

„Hebt gij eenige oogenblikken voor mij, mijnheer Pinkerton?”

„Voor u, Miss? Wat een vraag! Mijn heele leven als gij wilt!”

„Een paar minuten zullen voldoende zijn!” hernam het jonge meisje koeltjes. „Wees dan zoo goed, mij even te volgen.”

Zij stak de vestibule over, en opende de deur van een kleine ontvangkamer, waar men wel eens afnemers van den fabrikant liet wachten.

Zij sloot de deur, wees Raffles zwijgend een stoel aan, bleef zelve staan, en scheen een moeilijken strijd met zich zelf te hebben.

Haar gezichtje was bleek geworden, toen zij begon:

„Mijnheer Pinkerton, ik ben blij, dat ik in de gelegenheid ben, onder vier oogen een paar woorden met u te kunnen wisselen.”

„Geloof mij, Miss, als ik u zeg, dat ik zelf....”

„Om hemelswil geen laffe complimentjes!” viel Mabel hem in de rede. „Daartoe is het thans niet de tijd. Wat ik met u te bespreken heb, is van grooten ernst. Zeg mij eens, mijnheer Pinkerton — gij hebt een overeenkomst met mijn vader gesloten, nietwaar?”

„Zoo is het, Miss! Wij zijn compagnons geworden! Wij drijven thans te zamen de zaken van uw vader!”

„Gij hebt den aard van die zaken wel gekend, nietwaar?” vroeg Mabel, terwijl zij nog meer verbleekte.

„Wat bedoelt gij, Miss?”

„Kom — dat weet gij heel goed! Gij hebt niet met een domme gans te doen! De hemel weet, hoeveel pijn het mij doet, van mijn eigen vader te moeten getuigen, dat hij.... praktijken bedrijft, die hem met den strafrechter in aanraking zouden kunnen brengen als ze uitlekken, of in ieder geval onzen naam in opspraak zouden kunnen brengen. Maar waarom zou ik het tegenover u ontkennen, die het immers heel goed zelf weet?”

„Ik verzeker u, Miss....”

„Tracht het niet te ontkennen! Ik heb reeds sedert een paar dagen begrepen, van welken aard het compagnonschap is, dat gij met mijn vader hebt gesloten. Welnu, mijnheer Pinkerton — ik smeed u om die overeenkomst te ontbinden! Wat gij doet, is gemeen, is laag, is misdadig! Ik ken niets ergers! En ik wilde, dat ik u kon duidelijk maken, hoe ik lijd, dat mijn eigen vader bij verschillende gelegenheden dergelijke dingen heeft gedaan. Maar dat valt in het niet bij hetgeen hij thans met u tezamen gaat ondernemen! Het geldt nu een lang-

zame vernietiging van honderden, misschien duizenden onschuldige kinderen...."

„Kom, Miss, gij overdrijft!” mompelde Raffles.

„Ik overdrijf niet!” riep Mabel met vlammende oogen uit, en thans kleurde een blos van opwinding haar teedere wangen. „Het is slecht, wat gij doet! Zoek een ander slachtoffer uit, maar laat ons met rust! Als dan de vermaning van een jong meisje geen vat op u heeft, als gij niet wilt herkennen, dat gij een misdaad begaat, als uw geweten u niet luide toeroept, dat gij een moordenaar zijt — ja, een moordenaar! — doe het dan alleen! Misschien komt mijn vader nog tot inzien, wanneer gij de overeenkomst verbreekt!”

Niet zonder moeite had Raffles zijn aandoening weten te bedwingen bij het vernemen van deze woorden, wellend uit een edel meisjeshart.

Voorloopig echter moest hij zijn rol voortspelen, en daarom zei hij, met een zuurzoet lachje:

„Neem mij niet kwalijk, Miss, maar — zaken zijn zaken! Van dergelijke dingen hebt gij geen verstand. Ik zeg altijd maar „Schoenmaker houd je bij je leest!” het contract met uw vader is geteekend, gezegd, gelegaliseerd — het kan niet krachteloos worden gemaakt, tenzij een van de partijen het moedwillig zou willen verbreken, en zich daardoor zou blootstellen aan alle gevolgen, die er uit voortvloeien.”

„Maar hebt gij dan in het geheel geen geweten?” riep het jonge meisje uit. „Ziet gij dan niet in, dat gij ons ongelukkig zult maken?”

„Dat zie ik zeker niet in, Miss!” hernam de gewaande Pinkerton grof. „Noemt gij het iemand ongelukkig maken, als hij hem een fortuin in den schoot komt werpen?”

„Bloedgeld!” kreet het jonge meisje. „Door misdaad verkregen geld! Ik wil er niets van, hoort gij — ik veracht het! Al zoudt gij mij willen bedelven onder de millioenen — ik zou het met minachting van mij werpen! O, te denken, dat daar ginds in vol vertrouwen arme lieden levensmiddelen koopen, soms met groote opoffering, om er hun kleine lievelingen mede te voeden — en dat zij steenen krijgen, krijgt, zand! Het is te afschuwelijk om er aan te denken — en kort en goed, mijnheer Pinkerton — gij zult hier een einde aan maken!”

„En, — als ik weiger, Miss?”

„Dan..... dan.....”

Mabel had de hand aan het hoofd gebracht, en viel op een stoel neder.

Zij begreep maar al te goed, dat zij de overeenkomst onmogelijk openbaar kon maken, zonder haar vader in het verderf te storten.

En die kerel tegenover haar, die daar zat met zijn valsch lachje, en haar met zijn halfdicht geknepen oogen vol begeerte aanzag.....!!

Zij beheerschte zich zoo goed mogelijk, stond weder op, en zeide op ijskouden toon:

„Het is goed, mijnheer! Ik weet nu, wat mij te doen staat! Wij zullen ons gesprek als geëindigd beschouwen. Maar niet zonder dat ik u gezegd heb, dat ik u haat, zooals ik niet wist, dat ik iemand zou kunnen haten!”

Zij had de deur geopend, wees met een gebiedend gebaar, dat een koningin haar kon hebben benijd, naar buiten, en beval op bevelenden toon:

„Maak dat gij wegkomt!”

En Raffles ging, met moeite in zijn rol blijvend, want het liefst had hij het jonge meisje de hand gekust.

Nu echter lag er een valsch lachje op zijn gezicht, en toen hij weder bij de voordeur stond, wendde hij zich naar het jonge meisje om, en zeide:

„Wij spreken nog wel eens met elkaar, Miss!”

Hij ging het huis uit, stelde zich verdekt op, wachtte tot Mabel zelve naar buiten kwam, hetgeen nog bijna een half uur duurde, waaruit Raffles opmaakte, dat zij eerst nog een gesprek met haar vader gevoerd had, en zag haar toen naar buiten komen, nog altijd bleek en blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi.

Hij zag, hoe zij even zoekend rondkeek, vervolgens een huurauto wenkte, den chauffeur blijkbaar een adres opgaf, en in den wagen plaats nam.

Raffles haastte zich, op een andere huurauto toe te snellen, en riep den chauffeur toe:

„Volg dien wagen, en verlies hem in geen geval uit het oog. Niet te dicht bijkomen, en langzaam voorbij rijden, als de auto daarginds stilstaat. Een goede fooi als je je werk goed doet.”

De chauffeur knikte en Raffles stapte in.

De rit duurde nauwelijks een kwartier.

Toen begon de wagen eensklaps langzamer te rijden, en Raffles, die voortdurend naar buiten had geziep, zag de huurauto van Mabel stilhouden voor

een vrij groot huis, waarvan de breede buitendeur openstond.

Het meisje, dat hier goed den weg scheen te weten, was reeds uit de auto gesprongen, had den chauffeur betaald, en was snel het huis binnengegaan.

Zooals Raffles den chauffeur verzocht had, reed zijn auto langzaam voorbij, maar hij klopte tegen de voorruit, wenkte den man om stil te staan, stapte uit, en zond hem met een goede fooi weg.

Daarop ging hij langzaam het huis binnen, en ging op den portier toe, die met de handen op den rug heen en weer liep.

„Hier woont zeker een zekere mijnheer Jack Palmer?” vroeg hij den man, terwijl hij hem een geldstukje in de hand drukte.

„Vierde verdieping, gang A, derde deur rechts!” dreunde de portier op, terwijl hij het geldstukje met een onverschillig gebaar in zijn zak liet glijden.

„Dat was natuurlijk wel te denken,” mompete Raffles voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

„Woont mijnheer Palmer hier alleen?”

„Met zijn moeder!”

„Wat doet hij?”

„Hij is assistent in een laboratorium.”

„Hier ver vandaan?”

„In de Nelson Street, geen halve mijl hier vandaan!”

„Is hij nu thuis?”

„Nooit op dit uur! Maar als gij hem moet spreken, kunt gij een kwartier wachten. Hij komt altijd thuis om te lunchen.”

„Kent gij de jonge dame, die hier zooeven is binnengetreden en naar hem vroeg?”

Maar die vraag scheen den portier niet naar zijn zin te zijn.

Hij keek den vrager argwanend aan, floot zachtjes voor zich heen, en zeide toen kortaf:

„Ik heb geen jonge dame gezien!”

Raffles klopte hem glimlachend op den schouder, en zeide:

„Goed zoo! Daar hebt gij nog een halve kroon, omdat gij het meisje niet gezien hebt, en haar dus ook niet kent!”

En hij drukte den portier het kleine goudstukje in de hand, liet den verbluften man staan, en ging de straat weer op.

Hij liep echter niet ver in de richting van de Nelson Street, en vatte post voor het uitstalraam van een grooten boekwinkel.

Charly had hem een zeer goede beschrijving gegeven van den jongen Palmer, en hij wist wel, dat hij den assistent dadelijk zou herkennen.

Hij wachtte twaalf minuten en zag hem toen aankomen — een flink uit de kluiten gewassen knaap, met een open, gebruind gelaat, en door-dringende, donkerbruine oogen.

Raffles zag hem glimlachend voorbijgaan en in het huis verdwijnen.

Hij wachtte nog vijf minuten, en bromde toen vergenoegd voor zich heen:

„Nu is het minnende paartje bij elkaar — dat wil zeggen, dat ik eenige uren den tijd heb! En daarvan zal ik gebruik maken, om..... Mabels hand aan haar vader te gaan vragen!”

HOOFDSTUK V.

Twee pretendenten.

Raffles sprong dadelijk weder in een huurauto die hem een kwartier later voor het huis van Fiddle afzette.

Chuck opende de deur.

Hij leek nog geler en magerder dan anders.

Raffles keek hem een oogenblik aan, en mompelde medelijdend voor zich heen:

„Arme oude kerel! Jij bent hier ook den langsten tijd geweest, daarop kun je staat maken!”

Vervolgens vroeg hij op luiden toon:

„Mijnheer Fiddle thuis?”

„In de fabriek, mijnheer!” antwoordde Chuck. Raffles haalde de schouders op.

Sedert een paar dagen kon men er zeker van zijn, den fabrikant op ieder oogenblik van den dag in zijn werkplaats te kunnen vinden, waar hij persoonlijk toezicht hield op het opslaan van honderden zakken, die niets anders bevatten dan puin, voor een appel en een ei door Raffles bij sloopers gekocht — en dat het voornaamste bestanddeel zou vormen van de „cacao en de suiker,” welke de beide compagnons zouden vervaardigen.

Daar de fabriek nauwelijks vijf minuten van het woonhuis verwijderd was, begaf Raffles zich daar te voet heen, en trad onaangediend binnen.

De werklieden kenden hem reeds, en keken hem met een schuin oogje aan — zij schenen als bij ingeving te weten, in welke betrekking deze man tot hun werkgever stond.

Raffles trad op den meestersknecht toe, die in het geheim was, en vroeg op zachten toon:

„Mijnheer Fiddle?”

„Boven, mijnheer!” antwoordde de man met een knipoogje.

Raffles wist wat „boven” betekende — dat

was de geheime werkplaats, de „mengkamer” zooals Fiddle het spottenderwijze noemde.

Raffles besteeg de smalle trap, die naar de zolder verdieping voerde, en trad op de deur toe, die hij, naar hij wist, gesloten zou vinden.

Hij klopte aan, en de verschrikte stem van Fiddle riep aan den anderen kant van de deur:

„Wie is daar?”

„Ik ben het, Fiddle!” riep Raffles. „Ik heb met je te praten — doe de deur eens open!”

Een paar malen werd een sleutel in het slot rondgedraaid, en daarop opende de levensmiddelenvervalscher de deur.

Raffles trad binnen, en was bijna in lachen uitgebarsten, bij de aanschouwing van Fiddle, die er uitzag als een molenaarsknecht, wit bestoven, op zijn gelaat na, dat vol zwarte vegen zat.

„Hoe is het, Fiddle,” begon hij, „ziet men je nergens anders meer dan hier? Je bent dwaas, man — neem er toch een beetje meer je gemak van! Neem een voorbeeld aan mij — ik doe het ook! Nu wij eenmaal de machines besteld hebben, kunnen wij niets anders doen dan afwachten tot ze er zijn!”

„Maar het duurt zoo lang!” bromde Fiddle.

„Fiddle, je bent ondankbaar! Wat doet een maand er toe, als het goud jaren achtereen zonder onderbreking je huis zal binnenstroomen! Ga nu eens zitten en luister.”

En zonder plichtplegingen duwde Raffles den verbluften fabrikant boven op een zak met puntige steenen, zoodat Fiddle een pijnlijk gezicht trok, en haastig een zachtere zitplaats opzocht.

„Wat heb je mij te zeggen?” vroeg hij toen. „Staat het in verband met de zaak?”

„Min of meer — het staat in verband met je dochter!”

„Met Mabel,” hernam de fabrikant, terwijl hij met grooten ijver aan zijn neus begon te wrijven, bij hem het teeken, dat zijn aandacht in hooge mate was gaande gemaakt.

„Ja, Fiddle! Je weet misschien, dat ik geen man van mooie woorden ben — ik ga altijd recht op het doel af! Ik heb je dochter dadelijk een aardige meid gevonden, zeis mij in den omgang hoe langer hoe meer bevallen, kortom, ik vraag je haar tot vrouw!”

„Ja maar..... ja maar..... wat drommel, jij bent altijd zoo haastig gebakerd!” riep Fiddle verbluft uit. „Het komt zoo onverwachts!”

„Maak geen praatjes, oude grappenmaker! Het komt volstrekt niet onverwachts voor je! Je hebt het drommels goed zien aankomen!” hernam Raffles schouderophalend. En mijn leuze is: „Men moet het ijzer smeden, wanneer het heet is!” Wat is je antwoord — krijg ik haar, ja of neen!”

„Maar dat gaat toch maar niet zoo een, twee, drie!” riep Fiddle uit, terwijl hij zich het steengruis van zijn kleederen klopte. „Daarover moet ik toch met mijn vrouw spreken, en..... en.....”

„Zeg alles wat je wilt, als je er maar niet aan toevoegt, dat je met Mabel wil spreken!” riep Raffles uit. „Want dat zou ik toch niet gelooven! Het oordeel van je dochter komt er volstrekt niet opaan!”

„Goed, maar toch.....”

„Kom, laten wij er niet zooveel woorden aan besteden!” hernam Raffles ongeduldig. „Waarom zouden wij elkander voor den gek houden! Tracht mij toch niet wijs te maken, dat je mijn aanzoek niet voorzien had en dat het je in den grond van je hart niet zeer verheugt, dat je iemand als ik tot schoonzoon kan krijgen! Zoiets overkomt je ook niet iederen dag!”

Fiddle beet zich op de lippen.

Hij had met een sterke tegenpartij te doen — die man scheen wel in de ziel zijner medemenschen te kunnen lezen!

Hij trok een zuurzoet gezicht, en hernam:

„Ik denk er niet aan, Pinkerton, om je waarde in twijfel te trekken! Je bent een zeer bekwaam man, je schijnt van alle markten thuis te zijn, en ik geloof dat — hm — dat Mabel heel gelukkig met je zal worden!”

„Geloof je dat werkelijk?” hernam Raffles op spottenden toon terwijl hij den fabrikant doordringend aankeek.

„Als zij er tenminste maar haar best toe doet!” mompelde Fiddle. „Het is waar dat jullie wel wat in leeftijd schelen maar dat doet er eigenlijk gezegd niets toe. De hoofdzaak is, dat je een flinke vent bent, en — — dat ik het zoo wil hebben!”

„Zoo mag ik het hooren!” riep Raffles uit. „Daarmee is inderdaad alles gezegd! Ik denk dan ook wel niet, dat je dochter tegenwerpingen zal maken!”

Van dit laatste echter scheen Fiddle niet zoo heel en al zeker te zijn.

Hij krabde zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor, en bromde toen half binnensmonds:

„Ik weet niet, of zij er aanstonds op zal ingaan — zij zal misschien aanvankelijk een kopje toonen — dat doen de jonge meisjes tegenwoordig zoo dikwijls — maar spoedig genoeg zal zij inzien, dat ik alleen haar bestwil op het oog heb, en toegeven!”

Het liefst had Raffles den huichelachtigen schurk op het bleeke gezicht geslagen, maar hij begreep wel, dat hem dat voor het oogenblik niet verder zou brengen.

Het zou zijn plannen slechts in de war sturen, en dat mocht in geen geval geschieden!

Hij verried dus niets van hetgeen er in hem omging, en riep uit:

„Ik kan de zaak dus als beklonken beschouwen?”

„Dat kan je, Pinkerton!”

„Kan ik op het oogenblik mijn opwachting maken bij je vrouw?”

„Welzeker! Maar wacht — ik ga met je mee!”

„Prachtig! Dan kan de zaak dadelijk haar beslag krijgen!” gaf Raffles te kennen. „En Mabel — zal ik haar ook thuis treffen?”

„Dat spreekt van zelf — zij heeft toch thuis geluncht!”

Raffles wist zeer goed, dat het tegendeel waar was, maar hij wachtte er zich wel voor van die wetenschap blijk te geven, en wachtte bedaard, tot Fiddle zich een weinig gereinigd had, en met hem de fabriek verliet.

Binnen korten tijd hadden de beide mannen den kleinen afstand afgelegd, die hen van het woonhuis scheidde, en traden er binnen, nadat Fiddle de deur had opengesloten met zijn huissleutel.

Volgens zijn gewoonte ging hij eerst zijn kantoor binnen, om te zien, of daar alles in orde was.

Hij stak het hoofd om de deur van het kleine bijkantoorje, waar zijn factotum zat, en vroeg:

„Mijn vrouw thuis, Chuck?”

„Jawel, mijnheer Fiddle!”

„En Miss Mabel?”

„Die is anderhalf uur de deur uit!”

„Wat is dat? Is zij dan niet thuis gekomen om te lunchen?”

„Neen, mijnheer Fiddle!”

Fiddle sloeg met zijn vuist op het blad van zijn schrijftafel, en schreeuwde:

„Men heeft wat te stellen met de meisjes van tegenwoordig! Dat loopt de deur maar uit, dat luncht buitenshuis, zonder dat er iets aan de ouders gevraagd wordt!”

Maar Raffles zeide schouderophalend:

„Maak je maar niet ongerust — dat zal ik haar wel afleeren! We moesten van haar afwezigheid maar eens gebruik maken, het zakelijk deel te behandelen, Fiddle — want van de liefde alleen, nietwaar, kun je niet leven!”

„Ha, ha, — goed gezegd!” riep Fiddle uit. „Ga dan zitten dan zullen wij eens met elkander praten! Rookten?”

„Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, Fiddle, dat ik alleen mijn eigen sigaren rook!” riep Raffles ongeduldig uit.

„Zijn de mijne je soms niet goed genoeg?” vroeg Fiddle gekwetst.

„Dat ook! Ik geloof, dat ik al zoo lief stroo zou rooken! En nu ter zake! Hoeveel geef je je dochter mee?”

Fiddle had blijkbaar niet gerekend op deze vraag, à bout portant tot hem gericht, want hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, bewoog zenuwachtig de lippen, zonder echter iets te zeggen, en barstte toen uit:

„Dat kan ik toch maar niet zoo ineens zeggen!”

„Waarom niet?”

„Waarom niet? Wel — ik moet toch eerst een kleine berekening maken! Ik moet toch nagaan, hoeveel er te verdienen valt met onze onderneming! Het is waar — ik behoef het voor jou niet te verbergen — ik heb een aardig duitje bijeen verdiend — maar je kent mij toch nog niet, als je denkt, dat ik mijn fortuin zoo maar eensklaps ga wegschenken,

om als bruidschat voor mijn dochter te dienen! Want alles goed beschouwd — al kan onze onderneming heel wat geld opleveren — zij kan evengoed mislukken!”

„Uitgesloten!” viel Raffles hem op korten toon in de rede.

„Men kan echter ons geheim ontdekken — en dan wandelen wij de gevangenis in!” hernam Fiddle met stemverheffing.

„Tegen dien tijd zullen wij wel zorgen, dat wij binnen zijn!” hernam Raffles schouderophalend.

„Kom, Fiddle — je weet heel goed, dat je een voortreffelijke zaak doet, als je mij je dochter geeft — met een bruidschat van 20 000 pond, terwijl ik mij verbind contractueel, om je mijn fabrieksgeheim mee te deelen, zoodra wij met onze gemeenschappelijke zaak 100 000 pond sterling zuivere winst hebben gemaakt — dat wil zeggen, binnen een paar jaar! Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat ik je compagnon blijf, en dat wij de winsten blijven deelen! Hoe bevalt je dat voorstel?”

Fiddle had even nagedacht, en antwoordde toen op onzekeren toon:

„Het is gewaagd, het is gewaagd! Ik zou je 20 000 pond sterling moeten geven, en mijn dochter op den koop toe, nog wel voor wij zelfs goed en wel aan den gang zijn met de fabricatie van onze . . . . levensmiddelen!”

„Maar er is volstrekt geen risico, man! Hoe dikwijls moet ik dat herhalen!” riep Raffles ongeduldig uit. „Smaakt mijn suiker naar suiker? Smaakt mijn cacao naar cacao? Ja, nietwaar? Welnu, dan kan er ook geen sprake zijn van risico, want je eigen analyse heeft je aangetoond, dat er in de monsters, die ik bij je achterliet, geen spoor van suiker of van cacao was te vinden. En luister eens goed, Fiddle, want ik houd er van om spijkers met koppen te slaan. Je moet weten, wat je aan mij hebt. Dus kort en goed: je geeft mij je dochter en 20 000 pond bruidsschat, of ik verbreek ons contract, en dan moet je maar zien, hoe je het goedje zelf fabriceert!”

„Je verbreekt ons contract! Dat gaat maar zoo gemakkelijk niet!” riep Fiddle woedend uit. „Zou je aanklagen!”

„Kom, kom — je zoudt immers wel wijzer zijn!” hernam Raffles koeltjes. „Zou je mij werkelijk voor den rechter durven brengen? Zou je het er op

aan durven laten komen, dat ik alles openbaar maak? Zou je je naam te schande willen zien gemaakt? En dan — geloof je soms, dat ik het zou afwachten, dat je mij aanklaagde? Wel man, ik heb geld genoeg, ik kan reizen waarheen ik wil, en lang voor jij je aanklacht zou hebben ingediend, zou ik, laten we zeggen, in Amerika of in Australië zitten, waar ik honderden fabrikanten kan vinden, bereid om met mij samen te werken!"

Dit argument scheen voor den levensmiddelen-ervalscher van doorslaande bewijskracht te zijn.

Hij zag nu wel in dat hij te kiezen of te deelen had.

Zeker, hij zou altijd zijn zaak op denzelfden voet kunnen blijven voortzetten, maar om binnen enkele jaren een winst van millioenen te maken — dat zou alleen mogelijk zijn, als hij Pinkerton als medewerker hield.

Twintig duizend pond was een groote som, bijna een derde deel van zijn geheele fortuin — maar het moest er op gewaagd worden!

Fiddle was echter te voorzichtig, om over een nacht ijs te gaan, en daarom hield hij zich een slag om den arm.

Hij trok zijn stoel wat dichterbij die van zijn compagnon, en zeide op zachten toon:

„Top! Het blijft afgesproken! Ik betaal je den bruidsschat, zoodra je met Mabel in jullie woning bent getrokken! Is dat goed?"

„Voortreffelijk," riep Raffles uit, terwijl hij den fabrikant zoo krachtig op den schouder sloeg, dat deze bijna van zijn stoel was gegleden.

Op dat oogenblik werd de deur van het kantoor, die in de vestibule uitkwam, geopend.

Mabel stond op den drempel.

Het jonge meisje waar zeer bleek, maar er lag een vastberaden trek op haar mooi gezicht.

Zoodra hij haar zag, was haar vader opgesprongen.

„Wel zoo — daar is de jongedame eindelijk! Nu, je komt juist bijtijds! Kom maar eens binnen, meisje — ik heb met je te....."

Maar hij voltooide den zin niet, want zijn oog was gevallen op een jongeman, die in het midden van de vestibule was blijven staan, en dien hij maar al te goed kende — het was Jack Palmer.

Zijn wenkbrauwen fronsten zich, en hij wilde een ruwe opmerking maken, toen Mabel de kleine hand ophief, en rustig zeide:

„Mijnheer Palmer wilde u graag een oogenblik alleen spreken, vader!"

„Waarom alleen? Voor Pinkerton heb ik geen geheimen, dat weet je wel!"

„Dat is mogelijk vader, en God weet hoe ik dat betreur," hernam het jonge meisje koeltjes. „Maar er zijn zaken, die vreemden niet behoeven te hooren!"

„Vreemden? Pinkerton behoort als het ware tot ons gezin! Is mijnheer Palmer soms geen vreemde voor me? Kunt gij het mij zoo niet zeggen, mijnheer Palmer?"

Hij had dit laatste over den schouder van Mabel heen, naar den jongen man geroepen, die op be-daarden toon antwoordde:

„Neen, mijnheer Fiddle! Wat ik u te zeggen heb, is van te intiem aard, om het hier al schreeuwend af te doen! Ik ben ook overtuigd, dat mijnheer Pinkerton hoffelijk genoeg zal zijn, uw kantoor eenige oogenblikken te verlaten."

Raffles was langzaam opgestaan, keek Fiddle, Mabel, Jack achtereenvolgens grijnsend aan, en liep toen, met de handen in de zakken, het meisje schouderophalend voorbij.

Maar op den drempel keerde hij zich nog eens naar Fiddle om, en zeide:

„Je weet, wat er tusschen ons is afgesproken! Ik kan je aan je woord houden, man!"

„Maak je niet ongerust, Pinkerton! Het komt in orde!" riep Fiddle uit.

En hierop snelde Mabel de trap op, Raffles liep de vestibule in, Palmer trad het kantoor binnen, en sloot de deur achter zich.

Raffles rookt steeds
Cigaretten Merk Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Huwelijkstoebereidselen.

Met een strak gelaat, de lippen opeen geklemd, wees Fiddle zijn jongen bezoeker een stoel aan.

Maar Palmer schudde het hoofd, en hij zeide rustig:

„Als gij het goed vindt, mijnheer Fiddle, zal ik liever blijven staan!”

„Zooals gij wilt!” zeide Fiddle kortaf. „Gij zult mij echter wel veroorloven, plaats te nemen.”

Hij liet zich in den stoel van zijn schrijftafel vallen, en hield zich onledig met het schoonmaken van zijn nagels, met behulp van een klein pennemes.

„En zeg mij nu in het kort, wat gij mij hebt mede te deelen!” kwam hij op onverschilligen toon.

„Ik zal inderdaad kort zijn, mijnheer Fiddle!” hernam de jonge man, wiens aderen op zijn hoofd zwollen van toorn over de minachtende bejegening, die hem wedervoer, maar uiterlijk volkomen kalm, zeide hij:

„Ik heb uw dochter lief, al sedert geruimen tijd, en ik kom u haar tot vrouw vragen!”

Fiddle liet het pennemes zakken, keek Palmer aan, en vroeg toen met een leelijk lachje:

„Dat is zeker een grapje?”

Palmer richtte zich toornig op, en riep uit:

„Met zulke dingen drijf ik den spot niet, mijnheer Fiddle! Ik heb Mabel oprecht lief — zij houdt van me, en ik weet, dat wij gelukkig zullen worden!”

„Welzoo, welzoo!” hernam Fiddle op treiterenden toon. „Zult gij gelukkig worden? Maar — als ik nu mijn toestemming weiger?”

„Dan zoudt gij twee jonge menschen diep ongelukkig maken, mijnheer Fiddle. Maar waarom zoudt gij uw toestemming weigeren?”

„Wel, dat kon ik wel eens doen, eenvoudig omdat ik er lust in heb!” antwoordde Fiddle sarrend, terwijl hij met zijn pennemes speelde.

„Dat is een motief, dat een fatsoenlijk man niet kan aanvoeren!” riep Palmer opgewonden uit. „Gij zoudt kunnen weigeren, omdat ik een leeglooper, een bedrieger, een schurk ben — gij kunt niet weigeren, alleen omdat ik niet rijk ben!”

„Niet rijk? Wel man, je bent doodarm!” riep Fiddle op sarrenden toon. „Zeg mij eens, waar gij beiden van zoudt willen leven — want ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat Mabel van mij geen penny zou meekrijgen, wanneer zij het zou wagen, tegen mijn zin te trouwen — veronderstel, dat dat mogelijk zou zijn!”

„Ik heb mijn hersens, en ik heb mijn handen, mijnheer Fiddle!”

„Een mooi bezit!” hernam Fiddle spottend. „Het is maar de vraag, of het voldoende is! Gij zijt immers chemist?”

„Ja, ik ben assistent op een analytisch laboratorium.”

„Tweede immers?”

„Sedert een paar weken eerste!”

„Zoo — dat valt mij mee! Dan verdient gij?”

„Op het oogenblik 35 pond sterling in de maand!”

„35 pond!” herhaalde Fiddle met een schel lachje. „En daarvan wilt gij met een vrouw leven? Het is immers te dwaas, om alleen te loopen!”

„Maar mijn vooruitzichten zijn gunstig, mijnheer Fiddle!” drong de jonge man aan. „Let wel — ik vraag u niets. Maar — als ik over slechts 5000 pond kon beschikken, dan zou ik het laboratorium kunnen overnemen, waar ik nu als assistent werkzaam ben — en ik zou u toonen, watik waard ben!”

„Ha, ha! Een fraaie berekening! Nu, mijnheer Palmer — gij zult het zonder mijn 5000 pond moeten stellen! Denkt gij soms, dat ik gek ben? Ik zou mijn

dochter aan u geven, en bovendien nog zulk een bedrag? Maar kom — wij verliezen onzen tijd — ik heb meer te doen!”

Palmer, die zeer bleek was geworden, deed een paar passen achteruit, en zeide op heeschen toon:

„Gij weigert dus?”

„Ik weiger!”

„Ook als gij daardoor uw dochter ongelukkig maakt?”

„Ik weet beter, wat dienstig is voor haar geluk dan zij zelve! Mijnheer Palmer, gij zult mij excuseeren....”

„Maar ik zal nooit van haar afzien, verstaat gij?”

„Ik zou u raden, om het wel te doen,” her nam de fabrikant op dreigenden toon. „Over veertien dagen trouwt zij — — met een ander!”

„Dus toch!” kreet Palmer, terwijl hij de vuisten balde. „Mabel had het dus wel goed gezien? Haar vrouwelijk instinct heeft haar dus wel goed geraden, toen het haar waarschuwde tegen dien ellendigen Pinkerton? Maar beseft gij dan niet, dat gij uw kind in het ongeluk stort, als gij haar aan dien schurk koppelt?”

„Ik verbied u, mijnheer Palmer, om iets ten nadeele van mijn compagnon te zeggen!” bulderde Fiddle.

„Gij blijft er dus bij, dat gij die afschuwelijke verbintenis tot stand wilt brengen?”

„Het is mijn vast voornemen, om de jongelui met elkander in het huwelijk te laten treden!”

Palmer keek den fabrikant een oogenblik uitvorschend aan, en zag dat het hem ernst was.

Met gebukt hoofd, wankelend, greep hij zijn hoed, en strompelde naar de deur.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om, wierp den fabrikant een smeekenden blik toe, en vroeg:

„Is dit uw laatste woord geweest?”

„Mijn laatste woord! En ik zou u raden, niet te trachten, mijn dochter opnieuw te spreken — Pinkerton is een man, die niet met zich laat gescheren!”

Het volgende oogenblik stond Palmer in de vestibule.

Hij had de deur achter zich gesloten en leunde er een oogenblik tegen aan, terwijl hij zich met de rechter hand over het voorhoofd streek.

Toen hief hij het hoofd op — hij had lichte schreden vernomen uit de richting van de trap.

Mabel kwam de trap haastig afdalen, stond halverwege stil, en vroeg toen op fluisterenden toon, een uitdrukking van groote spanning op het lieve gezichtje:

„Welnu, Jack? Mijn God — wat sta je daar?”

„Afgewezen, Mabel!” antwoordde de jonge man, op gedempten, smartelijken toon. „Alles is verloren!”

„Niets is verloren!” liet zich een stem in zijn onmiddellijke nabijheid hooren.

Verrast wendde hij het hoofd op.

Pinkerton stond vlak naast hem, en keek hem glimlachend aan.

Waar de man zoo eensklaps vandaan was gekomen, had de jongeman onmogelijk later kunnen zeggen — maar hij was er — en hij scheen volstrekt niet vijandig gestemd te zijn jegens zijn medeminnaar.

Palmer meende aanvankelijk niet goed te hebben gehoord, en wilde zich verachtelijk van Pinkerton afwenden.

Maar Raffles verhief zijn stem een weinig en herhaalde glimlachend:

„Ik zeg u, dat er niets verloren is! Gij kent mij niet! Ga aanstonds naar uw huis, laat den moed vooral niet zinken, en denk vooral eens na over die spreuk van den Hollandschen blijspeldichter Brederoede:

„Al siet men de luy,

Men kent ze daarom niet!”

De jongeman was zoo verbluft over deze woorden, die hij zeker niet verwacht had uit den mond van een man als Pinkerton, dat hij niet instaat was, iets te zeggen.

Mabel, die van de op zachten toon gefluisterde woorden niets verstaan had, maar die wel de gelaatsuitdrukking van Pinkerton zag, begreep er nog veel minder van, en daalde de trap nu nog verder af.

Zij keek de beide mannen beurtelings aan, niet wetende, wat zij er van moest denken, en wendde zich toen tot Pinkerton met de vraag:

„Wilt gij mij herhalen, mijnheer, wat gij daareven tot Jack — — tot mijnheer Palmer zeide?”

„Met het grootste genoegen, Miss!” antwoordde Raffles op hoffelijken toon. „Ik zeide hem, dat hij den moed volstrekt niet hoeft te laten zakken,

en ik voeg er aan toe, dat ge mij niet kent, al hebt gij mij gezien, dat gij beiden met elkander zult trouwen, dat gij alles aan mij moet overlaten, en dat binnen enkele dagen alles in orde zal zijn!"

Mabel had met de grootste verbazing geluisterd, en in het eerst meende zij, dat Pinkerton plotseling krankzinnig was geworden.

Zij keek hem eens aandachtig aan, en zag nu iets in zijn oogen, dat ze er nooit te voren in gezien had, zij waren nu ook wijd geopend, en niet half dicht geknepen zooals gewoonlijk.

Ook zijn stem had een geheel anderen klank, kortom — Pinkerton was een ander man geworden — hij geleek volstrekt niet meer op den harteloozen spotter, den gewetenloozen fielt, dien zij tot dusverre had leeren kennen!

Die ontdekking droeg er natuurlijk niet toe bij, de verbazing van het jonge meisje te doen ophouden.

Maar Raffles gaf haar geen gelegenheid, haar verwondering tot uiting te brengen.

Hij legde den vinger op de lippen, wees toen op de deur van het kantoor, en fluisterde:

„Geen woord, Miss! En gij, mijnheer Palmer, ga naar huis en wacht daar rustig mijn nadere mededeelingen af! Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat ik uw vijand niet ben! En wat u betreft, Miss Mabel — ik vind u inderdaad zeer bekoorlijk — en ik prijs den man gelukkig, die u als zijn vrouwtje huiswaarts zal voeren — maar ik geef u mijn woord van eer, dat ik die man niet zal zijn!"

Mabel moest snel de hand op den mond leggen, om den kreet van verwonderingen vreugdetesmoren, die zich een uitweg wilde baneen, en haar verbazing nam ieder oogenblik toe.

Wie was die man — wat wilde hij — waarom speelde hij klaarblijkelijk een rol?

Raffles scheen te zien, wat er in haar omging, en zeide op zachten toon:

„Ik begrijp, dat gij u zeer verwondert, Miss — en daar is ook wel reden voor! De kans is zelfs groot, dat uw verbazing binnenkort nog zal toenemen! Ik kan u echter voorloopig nog niets zeggen — gij moet mij nog een paar dagen respijt geven! Beschouw mij voorloopig als uw bruidegom — al zal u dat zeker wel wat moeite kosten! Over enkele dagen zal ik het geheim hebben opgelost — waarschijnlijk tot uw groote tevredenheid, al zal denkelijk de vreugde van mijnheer uw vader niet geheel en al onver-

mengd zijn, want ik herhaal het u: Gij zult met mijnheer Jack Palmer trouwen — is het niet hier, dan is het toch in Gretna Green!"

Hij had de straatdeur reeds geopend, en Palmer, totaal verbluft, wilde reeds de stoep afgaan.

Maar Raffles hield hem glimlachend vast, en vroeg op zacht verwijtenden toon:

„Wat is dat, mijnheer Palmer, gij gaat heen, zonder haar, die gij liefhebt, een kus ten afscheid te geven? Wel foei!"

Met een gesmoorden kreet wierp Mabel zich aan de borst van den jongen man, terwijl Raffles zich eensklaps onledig hield met de bestudeering van den koperen ketting aan de deur, die zijn groote belangstelling scheen te hebben opgewekt.

Er verliep wel een volle minuut, voor hij opkeek, en zeide:

„Voor een enkelen afscheidskus lijkt mij dit wel voldoende, mijnheer Palmer! Mijnheer Fiddle mag u volstrekt niet verrassen — ga nu heen! Nog in den loop van dezen dag hoop ik u te bezoeken, of anders zal ik u schrijven!"

En met zacht geweld drong hij den jongen man, die niet wist of hij waakte of droomde, de deur uit.

Hij deed haar zachtjes dicht, wendde zich tot Mabel, en zeide glimlachend:

„Hoe onaangenaam het ook voor u zal zijn, Miss — gij zult er u in moeten schikken, u als mijn aanstaande vrouw te beschouwen!"

„Maar wilt gij mij nu niet zeggen, mijnheer..." begon Mabel.

„Neen, Miss! Ik kan op dit oogenblik niets verklaren!" riep Raffles haar in de rede vallend. „Gij zult het spoedig genoeg vernemen. En alles zal zich ten beste keeren — althans voor u beiden! En nu moet gij mij veroorloven, dat ik het kantoor weder binnenga — ik heb nog wat met uw vader te bespreken! Ik zie aan uw gezicht, dat gij uiterst verbaasd zijt, en dat kan ik mij heel goed voorstellen. Heb nog slechts een paar dagen geduld — en alles zal zoo duidelijk als glas voor u worden! Geef mij alleen antwoord op deze vraag: Zoudt gij met mijnheer Jack Palmer trouwen, ook al zou uw vader u geen penny als bruidsschat meegeven?"

„Dat zou ik, mijnheer! Ik stel volkomen vertrouwen in de bekwaamheden van Jack — ik weet dat hij zich zijn weg wel zal banen!"

„Maar — gij hadt gehoopt, dat uw vader wel te bewegen zou zijn, om Jack althans 5000 pond te leenen, opdat hij het laboratorium zou kunnen overnemen?”

„Wat — gij weet — — —?”

„Ja, Miss, ik ben zoo vrij geweest te luisteren! Maar gij hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.”

„Het is waar, mijnheer — daarop hoopte ik vurig!” antwoordde Mabel op zachten toon.

„Geloof gij, dat ik uw vriend ben?”

Het jonge meisje keek een oogenblik recht in zijn grijze oogen, die op haar gelaat gevestigd waren, en zeide toen op vasten toon:

„Het klinkt bijna ongelooflijk — maar ik weet, dat gij een vriend zijt! Gij zijt een geheel ander

man geworden — uw oogopslag, de klank van uw stem, zelfs de trekken om uw mond — het is alles anders geworden! O, hoe ik u gehaat heb! Hoe heb ik u veracht en verwenscht! Wilt gij mij nu niet zeggen, wat uw doel is, waarom gij hier gekomen zijt, waartoe deze comédie dient, wie gij zijt?”

„Nogmaals, Miss — op al deze vragen zult gij spoedig genoeg antwoord vernemen. Thans zal ik u moeten verzoeken, nog eenige dagen geduld te hebben, en uw begrijpelijke nieuwsgierigheid te bedwingen! Maar dat wil ik u nu wel vast mededeelen — uw verrassing zal van niet onvermengd aangenamen aard zijn! Al verzeker ik u, dat gij met mijnheer Palmer zult trouwen, al zou de onderste steen boven komen!”

Onbekend maakt onbemind
Vraag dus cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

Eind goed al goed.

Eenige dagen waren verloopen sedert den dag, waarop de zoogenaamde Pinkerton zoowel als Jack Palmer aanzoek hadden gedaan om de hand van Mabel.

De compagnon van Fiddle ging, al was het dan nog niet in het publiek, door voor den aanstaanden echtgenoot van Mabel, en zoo spoedig mogelijk, waarschijnlijk reeds binnen 14 dagen, zou het huwelijk voltrokken worden.

Mabel verkeerde al dien tijd in een zeer zonderlingen toestand.

Raffles speelde zijn rol zoo voortreffelijk, dat zij, wanneer haar vader en haar moeder aanwezig waren, niets anders dan walging en verachting voor haar aanstaanden man kon gevoelen — maar nauwelijks was het zoogenaamde bruidspaarje alleen, of de geheimzinnige indringer, wiens waren naam zij nog altijd niet kende, wierp het masker af, en werd een geestig causeur, een echte man van de wereld, die alleen hardnekkig bleef zwijgen aangaande zijn ware identiteit.

Ook aan den jongen Palmer had Raffles verder niets anders medegedeeld, dan dat hij hem de hand boven het hoofd zou houden, en zou zorgen, dat Fiddle goedschiks of kwaadschiks zijn toestemming tot het huwelijk zou moeten geven.

In geval van nood zou men altijd nog naar Gretna Green kunnen reizen, ten einde daar het huwelijk te sluiten.

En op de vraag van den jongen chemist, wat Raffles toch wel kon hebben bewogen, zich aldus het lot van twee geheel vreemde menschen aan te trekken, antwoordde de Gentleman-Inbreker eenvoudig:

„Ik heb een hekel aan Fiddle, en ik wil hem een kool stoven, — dat is alles!”

Raffles had ook het jonge meisje geheel gerust gesteld aangaande zijn plannen ten opzichte van de fabricatie der vervalschte levensmiddelen, ofschoon de voorbereidende maatregelen voortgang bleven hebben.

Wat Fiddle betreft — het scheelde weinig, of hij verafgoodde zijn compagnon!

Dat was nu eens een kerel!

Hij zou het zeker ver brengen, en Fiddle zou met hem medegaan, al was het naar het einde van de wereld.

Ook mevrouw Fiddle was hoogst ingenomen met haar aanstaanden schoonzoon, die haar aardige complimentjes wist te maken, nu en dan iets voor haar medebracht, en zich zeer galant betoonde.

En zoo brak de dag aan, dien Fiddle zich nog geruimen tijd daarna zou heugen.....

Het was ongeveer tien uur in den avond, toen hij, na zijn huiskamer te hebben verlaten, door de vestibule ging, en de deur van zijn kantoor opende.

Hij had Chuck last gegeven, dien avond overwerk te verrichten, en hij kwam eens kijken, hoe de oude man er mee stond.

Hij bleef echter zeer verbaasd en ook verschrikt op den drempel staan — er brandde licht op zijn eigen kantoor!

Hij deed een stap naar voren, en toen pas zag hij Pinkerton, die lui in zijn eigen stoel lag, zijn beenen uitgestrekt, zijn voeten op het blad van de schrijftafel, en smakelijk trekkend aan een fijne sigaar.

Hij wendde slechts even het hoofd in de richting van de deur, en zeide toen opgewekt:

„Zoo, Fiddle, ben je daar — blij, dat je gekomen bent! Ik heb met je te spreken!”

Fiddle deed langzaam de deur dicht, en keek den ander verwonderd aan.

Eigenlijk gezegd vond hij deze vrijpostigheid toch wel een weinig al te ver gaan!

Hij vroeg dan ook op tamelijk norschen toon:

„Hoe ben je hier binnen gekomen?”

„Wel, door den gewonen weg natuurlijk — door de voordeur!”

„Maar voor den duivel, waarom ga je hier alleen zitten? Waarom heb je je niet dadelijk bij mij laten aandienen? Je bent toch, om zoo te zeggen, bij ons thuis?”

„Juist daarom, Fiddle!” riep Raffles op jovialen toon. „En daarom moet je er niet boos om zijn, omdat ik gedaan heb alsof ik thuis was!”

„Zit je hier allang?”

„Een uurtje!”

Fiddle keek zijn compagnon nog eenigen tijd verbaasd aan, en ging toen in een anderen stoel zitten.

Maar hij stond dadelijk weder op, en zeide:

„Excuseer mij een oogenblik — ik moet eerst eens even zien, of Chuck al gereed is met zijn werk!”

„Bespaar je die moeite, Fiddle — zijn werk is af!”

„Hoe weet je dat?” vroeg Fiddle met den knop van de deur van het bijkantoor in zijn hand.

„Hij heeft het mij zelf laten zien, en toen heb ik hem weggestuurd!”

„Weggestuurd?” herhaalde Fiddle.

„Ja, je behoeft dat woord niet zoo te herkauwen als een rund! Wij zijn immers compagnons, en ik heb ook wel een weinig het recht, den ouden Chuck als mijn ondergeschikte te beschouwen! Trouwens — hij komt in het geheel niet meer terug!”

Fiddle, die niet goed verstaan meende te hebben, kwam een paar passen op Pinkerton toe, terwijl hij groote oogen opzette.

„Wat zei je daar?” vroeg hij eindelijk. „Komt Chuck niet meer terug?”

„Ja, vriend Fiddle, je hebt het heel goed verstaan!”

„En waarom komt de oude schavuit niet meer terug?”

„Omdat ik hem in mijn particulieren dienst heb genomen!”

Fiddle ging weer langzaam zitten, keek den ander onderzoekend aan, en vroeg toen:

„Zeg eens, Pinkerton — je hebt toch niet te veel gedronken?”

„Ik ben zoo nuchter als een kalf.”

„Is het dan een grap?”

„Volstrekt niet! Ik vind alleen maar, dat die oude man hier een hondenleventje had, en ik heb hem iets beters bezorgd! Hij aarzelde nog, de goede, brave stakkerd, omdat hij het niet met zijn geweten overeen kon brengen, je zoo eensklaps in den steek te laten, maar ik heb hem aan het verstand gebracht, dat jij er zelf in het geheel geen geweten op nahield, en dat hij zich dus volstrekt niet ongerust behoefde te maken.”

„Dat is sterk!” barstte Fiddle eindelijk uit. „Wat beteekent dat in hemelsnaam? Sinds wanneer ben jij zoo teergevoelig geworden?”

„Och, ik heb zoo mijn buien!” antwoordde Raffles schouderophalend.

Er scheen iets op het gelaat van Pinkerton te lezen te zijn, dat Fiddle vervulde met een vage ongerustheid, een onbestemde vrees, waaraan hij nog geen naam kon geven.

Hij had een van zijn eigen zware sigaren opgestoken, en zeide toen:

„Vertel nu eens op, wat je te zeggen hebt — maar wacht — ik zal eerst Henry schellen, dan kan hij ons port brengen!”

Hij was reeds weer opgestaan, maar Raffles drukte hem weder in zijn stoel neer, en zeide rustig:

„Doe geen moeite! Henry zal toch niet komen!”

„Hij — — zou — — niet — — komen?” stotterde Fiddle. „Wat is dat nu weer? Waarom niet, als ik vragen mag?”

„Hij is met een boodschap en zal de eerste uren wel niet terugkomen!” antwoordde Raffles onverstoort. „Ik heb hem namens jou gezegd, dat hij maar een paar uurtjes met zijn meisje moest gaan wandelen!”

„Groote God — hij is gek geworden!” mompelde de fabrikant bevend voor zich heen, terwijl hij zijn bezoeker ontzet aanstaarde.

Maar Raffles had het gehoord en zeide glimlachend:

„Ik ben volkomen bij mijn verstand, goede Fiddle!”

„Maar waarom in hemelsnaam heb je Henry dan weggestuurd?”

„Omdat ik niet wilde, dat wij gestoord zouden worden!”

„Is het dan zoo belangrijk, wat je mij te zeggen

hebt? Zoo gewichtig, dat je er zelfs je meisje om veronachtzaamt?"

„Welk meisje?" vroeg Raffles, de asch van zijn sigaar tippend.

„Houdt je mij voor den gek, Pinkerton?" schreeuwde Fiddle woedend. „Natuurlijk mijn dochter!"

„Mabel bedoel je? Mijn waarde — ik ben van gedachte veranderd. Ik trouw niet met haar."

Die slag was bijna te hevig geweest voor den levensmiddelenknoeier.

Zijn oogen puilden hem uit zijn hoofd, zijn gelaat kreeg een aschvale kleur, en hij verhief zich half uit zijn stoel, niet eens merkend, dat zijn sigaar uit zijn mond gegleden was.

Raffles nam de brandende sigaar op, en zeide op bestraffenden toon:

„Daar had je bijna een gat in dat mooie kleed gebrand!"

„Hoor eens, Pinkerton — er zijn dingen, waarin ik geen gekheid versta!" kon Fiddle eindelijk op heeschen toon uitbrengen. „Ik zal niet dulden, dat je den draak met mij steekt!"

„Maar ik meen het in vollen ernst! Ik heb berouw — ik wil vrijgezel blijven!"

„Maar wat, Satan — dat is toch geen manier van doen!" schreeuwde Fiddle woedend. „Men neemt toch zoo maar niet zijn woord weer terug! Als je tenminste nog maar een geldige reden kon aanvoeren!"

„Dat kan ik — en meer dan een!"

„Noem er mij eens op, en ik ben al tevreden!"

„Nu dan — hier heb je hem: zij trouwt met iemand anders!"

„Met iemand anders? En met wien dan wel?"

„Wel, met den eenigen man, dien zij werkelijk liefheeft — met Jack Palmer!"

„Nooit!" riep Fiddle, briesend van woede.

„Jawel — over veertien dagen trouwen zij met elkander!"

„En dat zeg jij zelf zoo kalm? Maar man — ik herken je niet meer!"

„Ik ben ook sterk veranderd sedert een paar dagen!"

„Jij zoudt er dus lijdelijk bij toezien, dat die twee met elkander trouwen?"

„Ik heb Jack aangeboden, om een van zijn getuigen te zijn!"

„Daar staat mijn verstand bij stil!" riep Fiddle op schorren toon. „Zoo iets heb ik nog nooit beleefd! Maar het mag zijn zooals het wil — en al trek jij je terug — ik geef nooit mijn toestemming tot dat huwelijk!"

„Toch wel!" hernam Raffles rustig. „Over tien minuten heb je je toestemming gegeven. Wedden?"

Fiddle keek den ander strak aan, en.... zijn vrees nam toe!

Hij had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, bette daar zijn slapen mee droog, bevochtigde zijn lippen met zijn tong, en zeide toen:

„Laten wij als mannen met elkander praten! Waarom denk je, dat ik mijn toestemming tot dat huwelijk zal geven?"

„Omdat je wel zult moeten!"

„En wie zou mij hiertoe dwingen?"

„Ik!"

„En hoe dan wel?"

„Door je aan te klagen! Ja, nu schrik je! Je weet, dat ik je in mijn macht heb!"

„Maar ik jou niet minder!" riep Fiddle op schorren toon.

Raffles haalde echter de schouders op en zeide:

„Je kunt mij volstrekt niets doen! Jij bent Fiddle, iedereen weet dat — maar Pinkerton bestaat in het geheel niet! De man, die je hier voor je ziet, goede vriend, is heel iemand anders, geloof dat maar! Maar daarom heeft hij je des te beter onder den duim, dat verzeker ik je!"

„Je kunt mij niets bewijzen!" schreeuwde Fiddle, groen van woede.

„Ei? En onze afspraak?"

„Daar waren geen getuigen bij!"

„Een oogenblik — Chuck zat hier naast, en heeft alles gehoord!"

„En zou die oude kerel mij durven verraden?"

„Met het grootste plezier van de wereld, dat behoeft mij maar een woord te kosten!"

Fiddle liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Het zweet stond hem in dikke druppels op het voorhoofd.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

„Je bent dus een bedrieger — je bent hier gekomen, om mij ten onder te brengen?"

„Volstrekt niet! Ik ben hier gekomen, om je te bestellen, dat is alles! Je kijkt naar je brandkast? Je ziet nu pas, dat de deur nog een weinig open

staat — och — waarom zou ik haar gesloten hebben — er is op het oogenblik toch niets meer in!”

Met een schreeuw van woede stormde Fiddle naar het meubel toe, trok de deur open, deinsde terug, en wilde zich op Pinkerton storten.

Maar hij tuimelde achteruit — zijn gewaande compagnon had een revolver getrokken, en hem die in de ribben geduwd.

Met bevende hand tastte hij naar de telefoon — de draad was doorsneden!

„Ja, mijn waarde Fiddle, wat zal ik je zeggen — ik neem mijn maatregelen nooit ten halve,” zeide Raffles bedaard. „Ga nu maar weer eens zitten, en luister kalm naar wat ik je te zeggen heb.”

Gebroken, half versuft, niet wetend, of hij soms de speelbal was van een boezen droom, liet Fiddle zich weer in zijn stoel zakken.

Toen begon Raffles.

„Wij zullen spijkers met koppen slaan, mijn waarde Fiddle. Je moet, om te beginnen, begrijpen, dat ik volstrekt niets te verliezen heb — jij daarentegen alles! Ik heb de getuigenis van Chuck, ik heb ons contract in mijn binnenzak zitten en bestellingen aan de sloopers gedaan, door jou ondertekend — ik kan je morgen, als ik er lust in heb, voor den rechter sleepen, en een paar dagen later zou je tot een boete van duizenden ponden, en tot zware gevangnisstraf veroordeeld worden. Alles, wat je in die brandkast had, zit nu in mijn zak, — ik heb het er zoeven uitgenomen, en daartoe je eigen sleutel gebruikt, waarmee je nog al nonchalant omspringt. Ik zou je dus volkomen kunnen ruïneeren — en eigenlijk verdienen je niet beter, maar ik zal je sparen, terwille van je dochter, een engel, en die je eigenlijk niet waard bent! Maar dat doe ik slechts op één voorwaarde!”

„Laat hooren!” zeide Fiddle op schorren toon.

„Je geeft je toestemming tot dat huwelijk!”

„Laten zij doen wat ze willen, en naar den duivel loopen!” riep Fiddle heesch.

„De toestemming is niet bepaald in vriendelijke

bewoordigen vervat — maar die tien minuten zijn dan ook nog lang niet om! Hier heb je een stuk papier en een pen — schrijf op je toestemming! En gauw wat — ik houd niet van treuzelen!”

„Geef je mij dan mijn vermogen terug?”

„Op een kleinigheid na! En schrijf nu!”

Haastig krabbelde de fabrikant de vereischte toestemming, ondertekende ze, en schoof ze Raffles met een woedend gebaar toe.

„Ziedaar!” gromde hij. „Wat nu nog?”

„Nu stel je een stuk op, waarin moet staan, dat je aan Jack Palmer een bedrag van 5000 pond sterling leent, in tien jaren terug te betalen, tegen een rente van 4 0/0!”

„Nooit!” schreeuwde Fiddle.

„Haast je wat, of je ziet van je vermogen geen penny terug!”

Kreunend begon Fiddle, telkens ophoudend om na te denken, opnieuw te schrijven.

Na eenigen tijd was hij gereed, Raffles nam hem het stuk af, las het aandachtig door, vouwde het op, en stak het bij de toestemming in zijn portefeuille.

Daarop legde hij een stapeltje bankbiljetten, goudgeld en effecten voor Fiddle neer, en zeide glimlachend, terwijl hij opstond:

„De 5000 pond sterling heb ik er al afgenomen! Ik heb Palmer het geld al gegeven uit mijn eigen middelen — wij zijn dus quite! Je zult van het bedrag nog een duizend pond missen — dien houd ik, ter dekking van mijn kosten! En tracht nu niet mij te bedriegen, Fiddle — want bij God, als Mabel en Jack over 14 dagen niet met elkander getrouwd zijn, dan kom ik weer bij je terug — en dan verzeker ik je, dat er geen duit in je brandkast achterblijft, en dat ik je zonder medelijden aan de kaak zal stellen. Daarop geef ik je mijn woord van John Raffles!”

Raffles was reeds bij de deur, en voor Fiddle van zijn verbazing en woede bekomen was, had hij het huis reeds verlaten!

De volgende aflevering (No. 421) bevat:

DE PARACHUTIST.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een volledigen Roman.

25 Cent

Geen periodiek heeft zoo'n rijken inhoud.

==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885